

Projekt ustawy o izbach przemysłowo-handlowych

Projekt Ogólnopolskiej Federacji Przedsiębiorców i Pracodawców – Przedsiębiorcy.pl został przygotowany przez zespół pracowników naukowych Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu w składzie: prof. UAM dr hab. Robert Kmieciak, dr Paweł Antkowiak oraz dr Adam Jaskulski.

Warszawa, marzec 2018

Ustawa
z dnia

o izbach przemysłowo-handlowych

Rozdział 1
Postanowienia ogólne

Art. 1

1. Tworzy się okręgowe izby przemysłowo-handlowe jako korporacje publicznoprawne o obligatoryjnym członkostwie – zwane dalej „izbami” oraz Krajową Izbę Przemysłowo-Handlową z siedzibą w Warszawie – zwaną dalej „Krajową Izbą”.
2. Izby są instytucjami samorządu gospodarczego – podmiotami administracji publicznej.
3. Krajowa Izba jest ogólnopolską reprezentacją środowiska przedsiębiorców.
4. Izby oraz Krajowa Izba posiadają osobowość prawną.

Art. 2

Izby przemysłowo-handlowe tworzy się w celu reprezentacji i ochrony interesów zrzeszonych w nich przedsiębiorców.

Art. 3

1. Przez samorząd gospodarczy rozumie się wyłącznie:
 - 1) izby przemysłowo-handlowe utworzone w oparciu o niniejszą ustawę;
 - 2) samorząd gospodarczy rzemiosła funkcjonujący w oparciu o ustawę z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle (Dz. U. 2015, poz. 1182 z późn. zm.);
 - 3) samorząd rolniczy funkcjonujący w oparciu o ustawę z dnia 14 grudnia 1995 r. o izbach rolniczych (Dz. U. 2014, poz. 1079 z późn. zm.).
2. Nazwa „Izba Przemysłowo-Handlowa” zastrzeżona jest wyłącznie dla izb przemysłowo-handlowych powstałych na mocy niniejszej ustawy i podlega ochronie prawnej.

Art. 4

1. W skład izby wchodzi przedsiębiorcy, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. 2015, poz. 584 z późn. zm.) oraz przedsiębiorcy zagraniczni prowadzący działalność gospodarczą w formie oddziału,

- o których mowa w art. 85-92 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, które rejestrują swoją siedzibę lub oddział na obszarze działania izby
2. W skład izb nie wchodzi jednostki sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 2009 r. (Dz. U. 2009 Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.).

Art. 5

1. Przepisów niniejszej ustawy nie stosuje się do funkcjonowania samorządu gospodarczego rzemiosła działającego w oparciu o ustawę z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle (Dz. U. 2015, poz. 1182 z późn. zm.), samorządu rolniczego, działającego w oparciu o ustawę z dnia 14 grudnia 1995 r. o izbach rolniczych (Dz. U. 2014, poz. 1079 z późn. zm.) oraz samorządów zawodowych powołanych na bazie odrębnych aktów prawnych (adwokackiego, radców prawnych, lekarskiego, lekarsko-weterynaryjnego, notarialnego, pielęgniarek i położnych, aptekarskiego, biegłych rewidentów, doradców podatkowych, komorniczego, architektów, inżynierów budownictwa, rzeczników patentowych, psychologów, kuratorów sądowych, diagnostów laboratoryjnych oraz fizjoterapeutów).
2. Osoby zrzeszone na podstawie ustaw wskazanych w ust. 1 nie są członkami izb przemysłowo-handlowych.

Art. 6

Wykonanie niniejszej ustawy w przedmiocie tworzenia izb oraz Krajowej Izby powierza się ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, zwanemu dalej Ministrem.

Art. 7

1. Obszar działania izby obejmuje okręg, który tworzy grupa powiatów województwa o wyraźnie ukształtowanym charakterze i strukturze społeczno-gospodarczej.
2. Centrum okręgu stanowi wiodący w tej grupie powiat z miastem o znaczeniu ponadlokalnym i odpowiednio rozwiniętej infrastrukturze; miasto to jest siedzibą izby.
3. Obszar całego kraju dzieli się na okręgi izb przemysłowo-handlowych. Minister w porozumieniu z właściwymi wojewodami określi w drodze rozporządzenia grupę powiatów w województwie tworzących obszar okręgu izby i wyznaczy jej siedzibę, zgodnie z ust.1. Wykaz okręgów izb przemysłowo-handlowych stanowi załącznik nr 1 do niniejszej ustawy.
4. Izba może tworzyć oddziały biura w pozostałych powiatach okręgu.

5. Minister w porozumieniu z właściwym wojewodą zapewnia izbie odpowiedni lokal z niezbędnym do jej funkcjonowania wyposażeniem za odpłatnością nie przekraczającą kosztów jego utrzymania.

Art. 8

1. Członkiem izby staje się każdy przedsiębiorca, który podejmuje działalność gospodarczą na obszarze jej działania, z chwilą dokonania wpisu do rejestru przedsiębiorców na podstawie ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. 2015, poz. 1142 z późn. zm.) albo do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej na podstawie ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. 2015, poz. 584 z późn. zm.).
2. O dacie wpisu albo wykreślenia przedsiębiorcy z Krajowego Rejestru Sądowego, sąd zawiadamia właściwą izbę przemysłowo-handlową w terminie 7 dni od daty wpisu albo wykreślenia.
3. Minister właściwy do spraw sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb przekazywania i przetwarzania informacji, o których mowa w ust. 2.

Art. 9

1. Izby są niezależne w wykonywaniu swoich zadań od organów administracji rządowej i samorządu terytorialnego i podlegają przepisom prawa.
2. Samodzielność izb podlega ochronie sądowej.

Art. 10

Językiem urzędowym izby jest język polski.

Art. 11

1. Na poziomie województwa tworzy się Regionalną Radę Izb Przemysłowo-Handlowych.
2. Regionalna Rada Izb Przemysłowo-Handlowych stanowi organ doradczy samorządu wojewódzkiego.
3. Rada składa się z dwóch reprezentantów izb działających na terenie województwa, w tym prezesów izb.

Art. 12

Do zadań Regionalnej Rady Izb Przemysłowo-Handlowych należy w szczególności:

- 1) obligatoryjny udział w wojewódzkich radach dialogu społecznego;
- 2) doradztwo władzom regionalnym w zakresie problematyki dotyczącej prowadzenia działalności gospodarczej;
- 3) konsultacje w zakresie węzłowych problemów przedsiębiorczości o znaczeniu regionalnym;
- 4) pomoc przy organizacji wizyt przedsiębiorców zagranicznych w regionie oraz przygotowanie misji zagranicznych Urzędu Marszałkowskiego;
- 5) konsultacje w zakresie regionalnych strategii i programów rozwoju;
- 6) współpraca z władzami regionalnymi w sferze realizacji polityki spójności.

Rozdział 2

Zadania i struktura izb

Art. 13

Do zadań izby przemysłowo-handlowej należy:

- 1) prowadzenie listy przedsiębiorców działających na obszarze izby;
- 2) kontrola postanowień umownych, wszelkich informacji umieszczanych przez przedsiębiorców w dokumentach, wzorcach umownych, oświadczeniach kierowanych w zakresie swojej działalności do konsumentów, przedsiębiorców i organów administracji publicznej;
- 3) zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej w interesie publicznym, przedsiębiorców oraz konsumentów;
- 4) rozpoznawanie w pierwszej instancji zarzutów odnoszących się do czynów nieuczciwej konkurencji na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. 2003 Nr 153, poz. 1503 z późn. zm);
- 5) zakładanie, prowadzenie i popieranie we współpracy z władzami oświatowymi szkół zawodowych i kształcących;
- 6) organizacja i prowadzenie arbitrażu gospodarczego;
- 7) wydawanie koncesji, zezwoleń i licencji na podstawie odrębnych przepisów;
- 8) prowadzenie kursów kształcących i szkoleń dla członków izby;
- 9) prowadzenie szkoleń z zakresu przedsiębiorczości;

- 10) pomoc przedsiębiorcom w przygotowaniu projektów związanych z rozwojem działalności gospodarczej;
- 11) pomoc osobom zainteresowanym założeniem działalności gospodarczej;
- 12) konsolidowanie małych i średnich przedsiębiorstw do udziału w projektach w ramach partnerstwa publiczno- prywatnego;
- 13) tworzenie funduszy celowych na rozwój inwestycji na terenie działania izby;
- 14) przedstawianie wniosków i wystąpień z własnej inicjatywy oraz na żądanie organów administracji rządowej i samorządu terytorialnego;
- 15) wyrażanie opinii o projektach zarządzeń i uchwał organów samorządu terytorialnego na obszarze izby oraz udział w ich opracowywaniu, a także składanie własnych propozycji i wniosków w zakresie m.in. planów zagospodarowania przestrzennego, rozwoju dróg i komunikacji, podatków, inwestycji komunalnych, prowadzenia działalności gospodarczej i regulacji związanych z funkcjonowaniem izb przemysłowo-handlowych, a także rozwoju szkolnictwa zawodowego;
- 16) udzielanie pomocy przedsiębiorcom w prowadzeniu działalności gospodarczej poprzez promowanie sfery edukacyjnej i informacyjnej oraz tworzenie, utrzymywanie i popieranie odpowiednich instytucji, jednostek i urzędów, takich jak instytuty badawcze, wystawy, targi, biura informacyjne, wydawnictwa;
- 17) wydawanie, na podstawie upoważnień wynikających z odrębnych przepisów, dokumentów certyfikacyjnych oraz świadectw o pochodzeniu towarów;
- 18) ustanawianie biegłych i rzeczoznawców do wydawania opinii i stwierdzania stanu faktycznego dotyczącego działalności gospodarczej reprezentowanych podmiotów;
- 19) delegowanie przedstawicieli do utworzonych przez władze rządowe oraz samorządowe organów doradczych mających znaczenie dla dziedzin reprezentowanych przez izby;
- 20) zbieranie i przekazywanie organom administracji rządowej i samorządowej danych statystycznych odpowiadających zakresowi pracy izb.

Art. 14

1. Izby mogą wykonywać zadania z zakresu administracji rządowej, przekazane ustawami lub na podstawie porozumień z organami tej administracji.
2. Izby mogą realizować zadania przekazane im w drodze porozumienia przez organy jednostek samorządu terytorialnego.

3. Zadania, o których mowa w ust. 1 i 2, są wykonywane po zapewnieniu koniecznych środków finansowych przez administrację rządową lub samorządową.

Art. 15

1. Organy jednostek samorządu terytorialnego mogą zasięgać opinii właściwej miejscowo izby o projektach aktów prawa miejscowego, z wyjątkiem przepisów porządkowych.
2. Nieprzedstawienie przez izbę opinii w terminie 30 dni od daty doręczenia projektu, uważa się za opinię pozytywną.
3. W przypadku gdy przedmiot opinii jest skomplikowany izba może wystąpić do jednostki samorządu terytorialnego, przed upływem 30-dniowego terminu, o wydłużenie terminu do 60 dni.
4. W przypadku, o którym w ust. 3 termin zostaje wydłużony do 60 dni.

Art. 16

1. Izby mogą prowadzić działalność gospodarczą.
2. Dochody izb uzyskane z działalności, o której mowa w ust. 1, nie mogą być przeznaczone na inny cel niż realizacja zadań, o których mowa w art. 13.

Art. 17

1. Izba posiada własny statut, którego postanowienia mogą uwzględniać specyfikę społeczno-gospodarczą okręgu pod warunkiem, że nie są sprzeczne z postanowieniami niniejszej ustawy.
2. Statut izby określa w szczególności:
 - 1) nazwę i siedzibę izby;
 - 2) teren działania izby;
 - 3) liczbę radców walnego zgromadzenia izby;
 - 4) prawa i obowiązki członków izby;
 - 5) zadania izby oraz sposoby ich realizacji,
 - 6) strukturę organizacyjną izby;
 - 7) tryb wyboru i odwoływania komisji rewizyjnej i zarządu;
 - 8) zasady reprezentowania izby na zewnątrz;
 - 9) zasady gospodarki finansowej, w tym sposób dysponowania majątkiem oraz zaciągania zobowiązań majątkowych;
 - 10) tryb dokonywania zmian w statucie.

3. Statut izby podlega ogłoszeniu w wojewódzkim dzienniku urzędowym.
4. Pierwszy statut izby nadaje Minister.

Art. 18

1. Izby realizują swoje ustawowe i statutowe zadania samodzielnie przy pomocy własnych organów, które nie są podległe innym organom administracji publicznej.
2. Organami izby są:
 - 1) walne zgromadzenie;
 - 2) komisja rewizyjna;
 - 3) zarząd.
3. Kadencja wszystkich organów izby trwa 4 lata, licząc od dnia wyborów.

Art. 19

1. Najwyższym organem stanowiącym i kontrolnym izby jest walne zgromadzenie.
2. W skład walnego zgromadzenia izby wchodzi na równych prawach radcowie wybrani w wyborach powszechnych, równych, bezpośrednich i głosowaniu tajnych.
3. Liczba radców z wyboru wynosi od 40 do 80 osób w zależności od obszaru działania izby i liczby jej członków.
4. Liczbę radców określa statut.
5. Radcowie zobowiązani są do udziału w posiedzeniach walnego zgromadzenia.

Art. 20

1. Posiedzenie zwyczajne walnego zgromadzenia zwołuje prezes co najmniej raz w roku.
2. Nadzwyczajne posiedzenie walnego zgromadzenia zwołuje prezes na pisemny wniosek Ministra, co najmniej 1/3 ogólnej liczby członków walnego zgromadzenia oraz z własnej inicjatywy.

Art. 21

Do wyłącznej właściwości walnego zgromadzenia należy:

- 1) uchwalanie i zmiana statutu izby;
- 2) wybór i odwoływanie w głosowaniu tajnym zarządu, komisji rewizyjnej oraz członków sądu;
- 3) uchwalanie regulaminu obrad walnego zgromadzenia oraz regulaminu pracy zarządu, komisji rewizyjnej oraz sądu;

- 4) podejmowanie uchwał wytyczających działania zarządu w celu realizacji zadań ustawowych i statutowych izby;
- 5) podejmowanie uchwał w sprawie udzielenia lub odmowy udzielenia absolutorium zarządowi;
- 6) uchwalanie budżetu izby;
- 7) podejmowanie uchwał w sprawach majątku izby, wysokości zaciąganych kredytów, odpłatności za usługi świadczone przez izbę.

Art. 22

1. Uchwały walnego zgromadzenia zapadają bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowej liczby radców walnego zgromadzenia.
2. Uchwały walnego zgromadzenia ogłaszane są w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

Art. 23

1. Organem kontrolnym izby jest komisja rewizyjna.
2. Komisja rewizyjna składa się z 5 osób wybranych przez walne zgromadzenie zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia.
3. Komisja rewizyjna wybiera ze swojego składu przewodniczącego oraz wiceprzewodniczącego zwykłą większością głosów w głosowaniu tajnym.
4. Członkowie komisji rewizyjnej nie mogą być jednocześnie członkami zarządu.
5. Członkostwo w komisji rewizyjnej wygasa:
 - 1) z chwilą śmierci;
 - 2) z chwilą zrzeczenia się członkostwa;
 - 3) z chwilą odwołania przez walne zgromadzenie zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia.
6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5 wybory uzupełniające do komisji rewizyjnej przeprowadza się na najbliższym walnym zgromadzeniu.
7. Uchwały komisji rewizyjnej zapadają większością głosów w obecności co najmniej połowy jej składu. W przypadku równej liczby głosów rozstrzyga głos przewodniczącego, a w razie jego nieobecności wiceprzewodniczącego.

Art. 24

Do zadań komisji rewizyjnej należy:

- 1) kontrola wykonywania uchwał walnego zgromadzenia;
- 2) kontrola działalności finansowej izby, szczególnie pod względem legalnego, racjonalnego i celowego wydatkowania środków;
- 3) przedstawianie walnemu zgromadzeniu wniosków o udzielenie zarządowi absolutorium bądź odmowa udzielenia absolutorium;
- 4) stawianie wniosków o odwołanie zarządu lub poszczególnych jego członków.

Art. 25

1. Organem wykonawczym izby jest zarząd wybierany spośród członków walnego zgromadzenia na pierwszym posiedzeniu.
2. W skład zarządu wchodzi: prezes, wiceprezes oraz 3 członków.
3. Walne zgromadzenie wybiera prezesa bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia, w głosowaniu tajnym.
4. Walne zgromadzenie wybiera wiceprezesa oraz pozostałych członków zarządu na wniosek prezesa zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia, w głosowaniu tajnym.
5. Zarząd działa do dnia wyboru nowego zarządu.
6. Uchwały zarządu zapadają większością głosów w obecności co najmniej 3 osób, w tym prezesa lub wiceprezesa. W przypadku równej liczby głosów rozstrzyga głos prezesa, a w razie jego nieobecności wiceprezesa.
7. Zarząd działa na podstawie uchwalonego przez walne zgromadzenie regulaminu pracy.
8. Członkowie zarządu otrzymują diety, których wysokość określa walne zgromadzenie.
9. W posiedzeniach zarządu uczestniczą z głosem doradczym dyrektor biura izby i skarbnik izby.

Art. 26

1. Członkostwo w zarządzie wygasa:
 - 1) z chwilą śmierci;
 - 2) z chwilą zrzeczenia się członkostwa;
 - 3) z chwilą odwołania przez walne zgromadzenie.
2. Walne zgromadzenie może odwołać prezesa jedynie na wniosek co najmniej 1/4 statutowego składu zgromadzenia.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, wymaga formy pisemnej i uzasadnienia przyczyny odwołania oraz podlega zaopiniowaniu przez komisję rewizyjną.
4. Odwołanie prezesa następuje większością co najmniej 3/5 głosów statutowego składu zgromadzenia, w głosowaniu tajnym. Głosowanie w sprawie odwołania walne zgromadzenie przeprowadza po zapoznaniu się z opinią komisji rewizyjnej. Jeżeli wniosek o odwołanie prezesa nie uzyskał wymaganej większości głosów, kolejny wniosek o odwołanie może być zgłoszony nie wcześniej niż po upływie 6 miesięcy od poprzedniego głosowania.
5. Odwołanie prezesa albo złożenie przez niego rezygnacji jest, odpowiednio, równoznaczne z odwołaniem całego zarządu albo złożeniem rezygnacji przez cały zarząd.
6. W przypadku złożenia rezygnacji przez prezesa lub innego członka zarządu jej przyjęcie następuje zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia.
7. W przypadku rezygnacji prezesa walne zgromadzenie podejmuje uchwałę o przyjęciu rezygnacji całego zarządu zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia.
8. Niepodjęcie uchwały, o której mowa w ust. 6-7, jest równoznaczne z przyjęciem rezygnacji.
9. Walne zgromadzenie może na uzasadniony wniosek prezesa odwołać poszczególnych członków zarządu zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia, w głosowaniu tajnym.
10. W przypadku odwołania albo rezygnacji całego zarządu walne zgromadzenie dokonuje wyboru nowego zarządu w trybie, o którym mowa w art. 25 ust. 3-4, na tym samym posiedzeniu walnego zgromadzenia lub też na wniosek 1/4 statutowego składu zgromadzenia bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia, na kolejnym walnym zgromadzeniu.
11. W przypadku odwołania członka zarządu innego niż prezes, walne zgromadzenie dokonuje wyboru nowego członka zarządu na tym samym walnym zgromadzeniu w trybie, o którym mowa w art. 25 ust. 4.
12. Odwołany zarząd lub jego poszczególni członkowie pełnią dotychczasowe obowiązki do czasu wyboru nowego zarządu lub poszczególnych jego członków. Walne zgromadzenie może zwolnić członka zarządu z tego obowiązku.
13. Przepis ust. 12 stosuje się odpowiednio w przypadku złożenia rezygnacji.

14. Nieudzielenie przez walne zgromadzenie absolutorium z wykonania budżetu jest automatycznie wnioskiem o odwołanie prezesa i całego zarządu w trybie, o którym mowa w ust. 4-5.
15. Członkowie zarządu wybrani na podstawie ust. 10-11, pełnią swoje funkcje do końca kadencji organów izby.

Art. 27

Do zadań zarządu należą wszystkie sprawy niezastrzeżone niniejszą ustawą lub statutem dla innych organów izby, a w szczególności:

- 1) wykonywanie uchwał walnego zgromadzenia;
- 2) przygotowywanie projektu budżetu izby oraz projektów innych uchwał walnego zgromadzenia;
- 3) opracowywanie i przedkładanie walnemu zgromadzeniu rocznych sprawozdań o stanie gospodarki okręgu;
- 4) opracowywanie i przedkładanie walnemu zgromadzeniu rocznych sprawozdań z działalności statutowej i finansowej izby;
- 5) gospodarowanie majątkiem izby;
- 6) wykonywanie budżetu izby;
- 7) powoływanie i odwoływanie na wniosek prezesa – dyrektora biura izby, jego zastępców oraz skarbnika jako głównego księgowego izby.

Art. 28

Oświadczenia woli w zakresie praw i obowiązków oraz zobowiązań majątkowych izby składają dwaj członkowie zarządu, w tym prezes lub wiceprezes.

Art. 29

1. Prezes reprezentuje izbę na zewnątrz, przewodniczy posiedzeniom walnego zgromadzenia oraz posiedzeniom zarządu. W przypadku nieobecności prezesa czynności te wykonuje wiceprezes.
2. Prezes kieruje pracą zarządu, w szczególności czuwa nad wykonaniem uchwał walnego zgromadzenia; nadzoruje działalność biura izby, kontroluje działalność izby pod względem zgodności z obowiązującymi przepisami prawa, w szczególności niniejszej ustawy i statutem izby; przygotowuje na posiedzenia walnego zgromadzenia i zarządu porządek obrad i projekty uchwał; podpisuje przyjęte uchwały.

3. Prezes przedstawia właściwym organom nadzoru uchwały organów izby w terminie 14 dni od dnia ich uchwalenia.

Art. 30

1. Sprawy indywidualne z zakresu administracji publicznej prowadzone są przez izbę w trybie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. 2013, poz. 267 z późn. zm.).
2. Decyzje administracyjne w sprawach z zakresu, o którym mowa w ust. 1, wydaje prezes.
3. Prezes może upoważnić w formie pisemnej inne osoby do wydawania decyzji administracyjnych, o których mowa w ust. 2.
4. W postępowaniu administracyjnym w sprawach z zakresu zadań własnych organem wyższego stopnia jest samorządowe kolegium odwoławcze funkcjonujące w oparciu o ustawę z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz.U. 2001 Nr 79, poz. 856 z późn. zm.), chyba że ustawy szczególne stanowią inaczej.
5. W postępowaniu administracyjnym w sprawach z zakresu zadań zleconych przez administrację rządową organem wyższego stopnia jest wojewoda w oparciu o ustawę z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. 2009 Nr 31, poz. 206 z późn. zm.), chyba że ustawy szczególne stanowią inaczej.

Art. 31

1. Organy izby wykonują swoje zadania przy pomocy biura izby.
2. Biurem kieruje dyrektor, który w stosunku do pracowników biura wykonuje czynności z zakresu prawa pracy.
3. Przełożonym służbowym dyrektora biura jest prezes izby.

Art. 32

1. Przy izbach tworzy się Sąd Arbitrażu i Ochrony Konkurencji, zwany dalej „sądem”.
2. Sąd jest właściwy do rozpoznawania spraw wskazanych w niniejszej ustawie.

Art. 33

1. W skład sądu wchodzi nie więcej niż 10 członków powoływanych i odwoływanych przez walne zgromadzenie izby spośród osób spełniających wymagania, o których mowa w ust. 3 i które uzyskały najlepsze wyniki w postępowaniu kwalifikacyjnym.

2. Postępowanie kwalifikacyjne przeprowadza się na podstawie regulaminu uchwalonego przez walne zgromadzenie Krajowej Izby.
3. Członkiem sądu może być osoba, która:
 - 1) jest obywatelem polskim;
 - 2) posiada wyższe wykształcenie prawnicze;
 - 3) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 4) korzysta z pełni praw publicznych;
 - 5) ma nieposzlakowaną opinię;
 - 6) nie była prawomocnie skazana za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe.
4. Prezesa sądu i wiceprezesa sądu powołuje na 4-letnią kadencję walne zgromadzenie izby.
5. Prezes sądu kieruje pracami sądu, a w szczególności:
 - 1) reprezentuje sąd na zewnątrz;
 - 2) ustala terminy posiedzeń składów orzekających izby, a także zarządza łączne rozpoznanie spraw;
 - 3) wyznacza skład orzekający sądu do rozpoznania spraw, w tym jego przewodniczącego;
 - 4) czuwa nad sprawnością pracy sądu;
 - 5) przedkłada walnemu zgromadzeniu izby roczną informację o działaniu sądu uwzględniającą problemy wynikające z orzecnictwa.
6. Prezes sądu określi, w drodze zarządzenia, wewnętrzny regulamin organizacji pracy sądu.
7. Prezesa sądu w zakresie jego obowiązków wspiera wiceprezes sądu.
8. Nawiązanie stosunku pracy z członkami sądu następuje na podstawie powołania w terminie określonym w akcie powołania. Czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dotyczących członków sądu wykonuje prezes izby, przy czym nie mogą one w żadnym wypadku naruszać niezależności działania członków sądu. W sprawach nieuregulowanych w ustawie, dotyczących stosunku pracy członków izby, mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U. 1998 Nr 21, poz. 94, z późn. zm.).
9. Przed podjęciem obowiązków członek sądu jest obowiązany złożyć przed walnym zgromadzeniem izby ślubowanie według następującej roty: „Ślubuję uroczyście wypełniać obowiązki członka sądu, orzekać bezstronnie, zgodnie z przepisami prawa, a w postępowaniu kierować się zasadami godności i uczciwości”; składający ślubowanie

może na końcu dodać: „Tak mi dopomóż Bóg”. Złożenie ślubowania członek sądu potwierdza podpisem pod jego treścią.

10. Członkostwo w sądzie wygasa z powodu śmierci.
11. Prezes sądu odwołuje członka sądu w przypadku:
 - 1) utraty obywatelstwa polskiego;
 - 2) utraty albo ograniczenia zdolności do czynności prawnych;
 - 3) utraty praw publicznych;
 - 4) prawomocnego skazania za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe;
 - 5) odmowy złożenia ślubowania, o którym mowa w ust. 6;
 - 6) nieobjęcia stanowiska w terminie określonym w akcie powołania;
 - 7) złożenia przez członka sądu wniosku o odwołanie.
12. Członkowie sądu w zakresie wykonywania czynności określonych ustawą korzystają z ochrony prawnej przysługującej funkcjonariuszom publicznym.
13. Prezes sądu zawiesza członka sądu w jego prawach i obowiązkach w przypadku przedstawienia mu zarzutu popełnienia przestępstwa umyślnego lub umyślnego przestępstwa skarbowego. Okres zawieszenia trwa do czasu zakończenia postępowania karnego.

Rozdział 3

Wybory do walnego zgromadzenia izby

Art. 34

1. Czynne i bierne prawo wyborcze wyborach do walnego zgromadzenia mają członkowie izby, którzy ukończyli 18 rok życia i posiadają pełną zdolność do czynności prawnych oraz nie zostali pozbawieni praw wyborczych na podstawie niniejszej ustawy lub innych ustaw właściwych.
2. Członkowie izby – osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej realizują swoje prawo wyborcze za pośrednictwem umocowanego prawnie przedstawiciela, spełniającego wymogi określone w ust. 1.
3. Reprezentacja wskazana w ust. 2 ma zawsze charakter jednoosobowy i nie stosuje się do niej zasady reprezentacji danej osoby prawnej oraz jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej w powszechnym obrocie prawnym. Uprawnionym

do realizowania wskazanego prawa jest przewodniczący wykonawczego organu kolegiального osoby prawnej, chyba że uprawnione organy osoby prawnej albo jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej podjęły inną decyzję.

Art. 35

Czynne i bierne prawo wyborcze nie przysługuje:

- 1) członkom izby, których przedsiębiorstwo ogłosiło upadłość likwidacyjną;
- 2) członkom izby skazanym prawomocnym wyrokiem sądowym za przestępstwa i przestępstwa skarbowe popełnione z winy umyślnej.

Art. 36

1. Wybory do walnego zgromadzenia izby zarządza, w drodze uchwały, zarząd Krajowej Izby najpóźniej na 90 dni przed upływem kadencji walnego zgromadzenia. Datę wyborów wyznacza się na dzień wolny od pracy przypadający w ciągu 30 dni przed upływem kadencji walnego zgromadzenia izby.
2. Wybory do walnego zgromadzenia izby przeprowadza okręgowa komisja wyborcza, w liczbie 5-7 osób, powołana przez ustępujące walne zgromadzenie spośród osób uprawnionych, o których mowa w art. 34.
3. Komisja wybiera spośród swoich członków przewodniczącego, jego zastępcę i sekretarza komisji.
4. W skład komisji nie mogą wchodzić osoby kandydujące w wyborach do walnego zgromadzenia.
5. Osoby wchodzące w skład komisji pełnią swoje funkcje bez wynagrodzenia.

Art. 37

1. Prawo zgłaszania kandydatów na radców w wyborach do walnego zgromadzenia przysługuje członkom izby posiadającym czynne i bierne prawo wyborcze.
2. Zgłoszenie kandydata na radcę wymaga poparcia co najmniej 20 członków izby posiadających czynne i bierne prawo wyborcze w danym okręgu wyborczym.
3. Do zgłoszenia załącza się:
 - 1) zgodę kandydata na piśmie;
 - 2) listę z podpisami członków izby popierających kandydata.

4. W przypadku zgłoszenia kandydata przez członka izby – osobę prawną, przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio. Do zgłoszenia załącza się dokument o ustanowieniu przedstawiciela, o którym mowa w art. 34 ust.2.
5. Zgłoszenia do okręgowej komisji wyborczej dokonuje osobiście kandydat.
6. Kandydować do walnego zgromadzenia można tylko w jednym okręgu wyborczym.

Art. 38

1. Każdy członek dysponuje jednym głosem.
2. Wybory przeprowadza się w okręgu wyborczym, który obejmuje obszar działania izby.
3. Głosowanie w okręgu odbywa się w ramach grup wyborczych wyodrębnionych ze względu na następujące sektory:
 - 1) Grupa 1: Przemysł;
 - 2) Grupa 2: Instytucje kredytowe i finansowe;
 - 3) Grupa 3: Handel;
 - 4) Grupa 4: Zakłady ubezpieczeń;
 - 5) Grupa 5: Transport i komunikacja;
 - 6) Grupa 6: Działalność gastronomiczna i hotelarska, turystyka;
 - 7) Grupa 7: Pośrednicy;
 - 8) Grupa 8: Usługi.
4. Statut izby określa udział poszczególnych grup sektorowych w podziale mandatów na terenie izby. W wyjątkowych przypadkach ze względu na szczególnie dużą reprezentację grupy, która nie została wskazana w ust. 3 walne zgromadzenie izby może zdecydować o jej wyodrębnieniu w celach wyborczych.
5. Okręg wyborczy dzieli się na obwody głosowania. Obwód obejmuje obszar jednej gminy. W dużych gminach mogą być utworzone dwa lub więcej obwodów głosowania.
6. Głosowanie w obwodach przeprowadza obwodowa komisja wyborcza, która liczy 5-7 osób, powoływanych przez okręgową komisję wyborczą spośród osób uprawnionych, o których mowa w art. 34.
6. Po zakończeniu głosowania obwodowa komisja wyborcza sporządza protokół wyników głosowania w obwodzie i przekazuje go niezwłocznie do komisji okręgowej.

Art. 39

Wyniki głosowania i wynik wyborów w okręgu wyborczym do walnego zgromadzenia ustala i podaje do publicznej wiadomości okręgowa komisja wyborcza.

Art. 40

Szczegółowy tryb przeprowadzania wyborów do walnego zgromadzenia oraz przyczyny wygaśnięcia mandatu radcy z wyboru reguluje statut izby.

Art. 41

Okręgowa komisja wyborcza zawiadamia kandydata o wyborze na radcę izby, który w ciągu tygodnia od zawiadomienia składa oświadczenie, że wybór przyjmuje; w przeciwnym razie miejsce zajmuje kolejny kandydat na liście, który uzyskał największą ilość głosów.

Art. 42

1. Ważność wyborów stwierdza Sąd Najwyższy.
2. Pierwsze posiedzenie nowo wybranego walnego zgromadzenia izby zwołuje najpóźniej w 30 dniu od dnia wyborów ustępujący prezes. Do czasu wyboru przewodniczącego obrady pierwszego posiedzenia walnego zgromadzenia prowadzi najstarszy wiekiem członek walnego zgromadzenia obecny na posiedzeniu.

Art. 43

Na pierwszym posiedzeniu walnego zgromadzenia radcy składają ślubowanie następującej treści: „Ślubuję, godnie i z najlepszą wiedzą swoją oraz interesem społeczności przedsiębiorców, prowadzących działalność gospodarczą, reprezentować ich we władzach izby jako instytucji samorządu gospodarczego. Przyjmując obowiązki radcy izby ślubuję sumiennie wykonywać swoje obowiązki, w szczególności umacniać podstawy prawne i etyczne ładu rynkowego przyjaznego dla rozwoju innowacyjności i konkurencyjności gospodarki okręgu i kraju”. Składający ślubowanie może na końcu dodać: „Tak mi dopomóż Bóg”.

Rozdział 4

Gospodarka finansowa izby

Art. 44

1. Podstawę gospodarki finansowej izby stanowi budżet uchwalony przez walne zgromadzenie na rok kalendarzowy.

2. Projekt budżetu izby przygotowuje zarząd nie później, niż do końca trzeciego kwartału poprzedzającego nowy rok kalendarzowy.
3. Jeśli zarząd nie przedstawi projektu budżetu, o którym mowa w ust. 2, budżet izby przygotowuje zarząd Krajowej Izby.

Art. 45

1. Dochodami izby są:
 - 1) odpis od wpływów uzyskanych z tytułu opodatkowania towarów i usług na obszarze działania izby;
 - 2) dochody z majątku izby;
 - 3) dochody z prowadzonej przez izbę działalności gospodarczej;
 - 4) opłaty z tytułu usług świadczonych przez izbę;
 - 5) darowizny, zapisy, dotacje i inne wpłaty;
 - 6) środki na realizację zadań zleconych przez administrację rządową i samorząd terytorialny;
 - 7) wpływy z oprocentowania rachunków bankowych i lokat.
2. Wysokość odpisu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, określa minister właściwy do spraw finansów publicznych, z zastrzeżeniem, że nie może on być mniejszy niż 0,25% wpływów uzyskanych z tytułu opodatkowania towarów i usług na obszarze działania izby.
3. Izby prowadzą rachunkowość i sprawozdawczość finansową zgodnie z przepisami prawa.
4. Za prawidłową gospodarkę finansową odpowiada zarząd izby.

Art. 46

1. Wpływy z odpisu podatków od towarów i usług stanowiące dochód izb, urzędy skarbowe odprowadzają na rachunki bankowe właściwych izb w terminie 21 dni od dnia, w którym upływa termin płatności podatku od towarów i usług.
2. Dochody izb z odpisu, o których mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1, przysługujące od wpływów z tytułu zaległości podatkowych w podatku od towarów i usług oraz odsetki za zwłokę od tych zaległości, urzędy skarbowe odprowadzają na rachunki bankowe właściwych izb w terminie 21 dni po dniu wpływu tych dochodów na rachunek urzędu skarbowego.
3. Jeżeli dochody, o których mowa wyżej, pobrane na rzecz izby nie zostaną przekazane izbie w terminie, przysługują jej odsetki ustawowe.

Art. 47

Kontrolę gospodarki finansowej izby sprawuje właściwa terytorialnie regionalna izba obrachunkowa.

Rozdział 5

Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa

Art. 48

1. Izby przemysłowo-handlowe tworzą ogólnokrajową reprezentację, którą jest Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa.
2. W skład Krajowej Izby wchodzi prezesi izb oraz wybrani przez walne zgromadzenia delegaci po jednym z każdej izby.
3. Krajowa Izba działa na podstawie statutu. Pierwszy statut nadaje Minister. Siedziba Krajowej Izby znajduje się w Warszawie.
4. Krajowa Izba może prowadzić działalność gospodarczą.
5. Dochody Krajowej Izby uzyskane z działalności, o której mowa w ust. 4, nie mogą być przeznaczone na inny cel niż realizacja zadań, o których mowa w art. 49.

Art. 49

Do zadań Krajowej Izby należy:

- 1) wyrażanie opinii o projektach ustaw i rozporządzeń, udział w ich opracowaniu, a także przedstawianie własnych projektów w zakresie ustawodawstwa gospodarczego, a w szczególności: prawa przemysłowego, handlowego, przekształceń własnościowych, obrotu pieniężnego, przewozowego i komunikacji, łączności, podatkowego, monopolowego, ochrony środowiska, zamówień publicznych, pracy i ubezpieczeń społecznych, opłat skarbowych i innych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz regulacji dotyczących samorządu gospodarczego;
- 2) administrowanie systemem teleinformatycznym Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej (CEDiG);
- 3) członkostwo w Radzie Dialogu Społecznego;

- 4) prowadzenie pojedynczego punktu kontaktowego;
- 5) współdecydowanie o podstawie programowej kształcenia w wybranych zawodach na podstawie ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty;
- 6) opiniowanie rządowych projektów traktatów i umów handlowych z podmiotami zagranicznymi, a także przedstawianie postulatów w tym obszarze;
- 7) reprezentowanie interesów przedsiębiorców w stosunku do władz rządowych;
- 8) organizowanie forum konsultacyjnego dla przedstawicieli wszystkich samorządów gospodarczych, zrzeszeń, spółdzielni, cechów;
- 9) przedstawianie wniosków i spostrzeżeń z własnej inicjatywy oraz na żądanie organów administracji rządowej i samorządu terytorialnego;
- 10) udzielanie pomocy przedsiębiorcom w prowadzeniu działalności gospodarczej poprzez promowanie sfery edukacyjnej i informacyjnej oraz tworzenie, utrzymywanie i popieranie odpowiednich instytucji, jednostek i urzędzeń, takich jak instytuty badawcze, wystawy, targi, biura informacyjne, wydawnictwa;
- 11) delegowanie przedstawicieli do utworzonych przez władze organów doradczych mających znaczenie dla dziedzin reprezentowanych przez Krajową Izbę;
- 12) wydawanie na wniosek podmiotów gospodarczych, sądów powszechnych i innych podmiotów opinii i informacji dotyczących zwyczajów handlowych, poziomu cen i warunków obrotu handlowego oraz prowadzenia przedsiębiorstw;
- 13) opracowanie zasad etyki działalności gospodarczej;
- 14) zbieranie i przekazywanie organom administracji rządowej i samorządowej danych statystycznych odpowiadających zakresowi pracy Krajowej Izby.

Art. 50

1. Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa ma prawo opiniowania dokumentów konsultacyjnych Unii Europejskiej, w szczególności białych ksiąg, zielonych ksiąg i komunikatów, oraz projektów aktów prawnych Unii Europejskiej w zakresie objętym zadaniami izb.
2. Organy władzy i administracji państwowej kierują do Krajowej Izby dokumenty konsultacyjne Unii Europejskiej oraz projekty aktów prawnych Unii Europejskiej, o których mowa w ust. 1, określając termin przedstawienia opinii.
3. Dokumenty konsultacyjne Unii Europejskiej oraz projekty aktów prawnych, o których mowa w ust. 1, organy władzy i administracji państwowej przekazują na odpowiedni adres elektroniczny, wskazany przez zarząd Krajowej Izby Przemysłowo-Handlowej.

Art. 51

1. Dla wykonywania wspólnych zadań w zakresie promocji handlu zagranicznego Krajowa Izba tworzy funkcjonalnie i organizacyjnie wyodrębnioną Polską Izbę Handlu Zagranicznego.
2. Statut Krajowej Izby może przewidywać możliwość oraz określać zasady bezpośredniej współpracy Polskiej Izby Handlu Zagranicznego z przedsiębiorcami w zakresie handlu zagranicznego.
3. W zakresie ustalonym w ust. 1 Krajowa Izba, poprzez Polską Izbę Handlu Zagranicznego, może w szczególności:
 - 1) organizować wystawy oraz międzynarodowe targi w kraju i za granicą;
 - 2) współpracować z organizacjami międzynarodowymi i zagranicznymi oraz należeć do nich, jeżeli nie narusza to zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych, w których Rzeczpospolita Polska jest stroną, a także tworzyć za zgodą ministra właściwego do spraw zagranicznych i ministra właściwego do spraw współpracy gospodarczej z zagranicą swoje przedstawicielstwa zagraniczne;
 - 3) wykonywać czynności izb przemysłowo-handlowych na podstawie zawartych umów między Rzeczpospolitą Polską lub kontrahentem polskim a obcymi państwami lub kontrahentami albo na podstawie międzynarodowych zwyczajów handlowych, a zwłaszcza legalizować dokumenty oraz wydawać certyfikaty, świadectwa i zaświadczenia;
 - 4) organizować i stwarzać warunki do rozstrzygania sporów w drodze postępowania polubownego i pojednawczego, w tym powołać przy Polskiej Izbie Handlu Zagranicznego Kolegium Arbitrów do rozstrzygania sporów wynikłych w związku ze współpracą gospodarczą z zagranicą, poddanych orzecznictwu Kolegium Arbitrów, jak również opracowywać i doskonalić zasady etyki obowiązującej przedsiębiorców.
4. Krajowa Izba, poprzez Polską Izbę Handlu Zagranicznego, może wystawiać uniwersalne świadectwa pochodzenia towaru, o których mowa w art. 48 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. UE L 253 z 11.10.1993, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 6, str. 3, z późn. zm.).

Art. 52

1. Organy administracji publicznej mogą zasięgać opinii Krajowej Izby o projektach aktów prawnych, dokumentów strategicznych i innych.
2. Nieprzedstawienie przez Krajową Izbę opinii w terminie 30 dni od daty doręczenia projektu, uważa się za opinię pozytywną.
3. W przypadku gdy przedmiot opinii jest skomplikowany Krajowa Izba może wystąpić, przed upływem 30-dniowego terminu, o wydłużenie terminu do 60 dni.
4. W przypadku, o którym w ust. 3 termin zostaje wydłużony do 60 dni.

Art. 53

1. Organami Krajowej Izby są:
 - 1) walne zgromadzenie;
 - 2) komisja rewizyjna;
 - 3) zarząd.
2. Kadencja wszystkich organów Krajowej Izby trwa 4 lata, licząc od dnia wyborów.

Art. 54

1. Najwyższym organem stanowiącym i kontrolnym Krajowej Izby jest walne zgromadzenie.
2. W skład walnego zgromadzenia Krajowej Izby wchodzi na równych prawach prezesi izb przemysłowo-handlowych oraz po jednym delegacie z każdej izby.
3. Radcowie zobowiązani są do udziału w posiedzeniach walnego zgromadzenia.

Art. 55

1. Posiedzenie zwyczajne walnego zgromadzenia zwołuje prezes co najmniej raz w roku.
2. Nadzwyczajne posiedzenie walnego zgromadzenia zwołuje prezes na pisemny wniosek Ministra, co najmniej 1/3 ogólnej liczby członków walnego zgromadzenia oraz z własnej inicjatywy.

Art. 56

Do wyłącznej właściwości walnego zgromadzenia należy:

- 1) uchwalanie i zmiana statutu Krajowej Izby;
- 2) wybór i odwoływanie w głosowaniu tajnym zarządu i komisji rewizyjnej;

- 3) uchwalanie regulaminu obrad walnego zgromadzenia oraz regulaminu pracy zarządu oraz komisji rewizyjnej;
- 4) podejmowanie uchwał wytyczających działanie zarządu w celu realizacji zadań ustawowych i statutowych Krajowej Izby;
- 5) podejmowanie uchwał w sprawie udzielenia lub odmowy udzielenia absolutorium zarządowi;
- 6) uchwalanie budżetu Krajowej Izby;
- 7) podejmowanie uchwał w sprawach majątku Krajowej Izby, wysokości zaciąganych kredytów, odpłatności za usługi świadczone przez Krajową Izbę.

Art. 57

1. Uchwały walnego zgromadzenia zapadają bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowej liczby radców walnego zgromadzenia.
2. Uchwały walnego zgromadzenia ogłaszane są w wojewódzkim dzienniku urzędowym właściwym dla Miasta Stołecznego Warszawy.

Art. 58

1. Organem kontrolnym Krajowej Izby jest komisja rewizyjna.
2. Komisja rewizyjna składa się z 5 osób wybranych przez walne zgromadzenie zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia.
3. Komisja rewizyjna wybiera ze swojego składu przewodniczącego oraz wiceprzewodniczącego zwykłą większością głosów w głosowaniu tajnym.
4. Członkowie komisji rewizyjnej nie mogą być jednocześnie członkami zarządu.
5. Członkostwo w komisji rewizyjnej wygasa:
 - 1) z chwilą śmierci;
 - 2) z chwilą zrzeczenia się członkostwa;
 - 3) z chwilą odwołania przez walne zgromadzenie zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia.
6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5 wybory uzupełniające do komisji rewizyjnej przeprowadza się na najbliższym walnym zgromadzeniu.
7. Uchwały komisji rewizyjnej zapadają większością głosów w obecności co najmniej połowy jej składu. Równą liczbę głosów rozstrzyga głos przewodniczącego, a w razie jego nieobecności wiceprzewodniczącego.

Art. 59

Do zadań komisji rewizyjnej należy:

- 1) kontrola wykonywania uchwał walnego zgromadzenia;
- 2) kontrola działalności finansowej Krajowej Izby, szczególnie pod względem legalnego, racjonalnego i celowego wydatkowania środków;
- 3) przedstawianie walnemu zgromadzeniu wniosków o udzielenie zarządowi absolutorium bądź odmowa udzielenia absolutorium;
- 4) stawianie wniosków o odwołanie zarządu lub poszczególnych jego członków.

Art. 60

1. Organem wykonawczym Krajowej Izby jest zarząd wybierany spośród członków walnego zgromadzenia na pierwszym posiedzeniu.
2. W skład zarządu wchodzi: prezes, wiceprezes oraz 3 członków.
3. Walne zgromadzenie wybiera prezesa bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia, w głosowaniu tajnym.
4. Walne zgromadzenie wybiera wiceprezesa oraz pozostałych członków zarządu na wniosek prezesa zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia, w głosowaniu tajnym.
5. Zarząd działa do dnia wyboru nowego zarządu.
6. Uchwały zarządu zapadają większością głosów w obecności co najmniej 3 osób, w tym prezesa lub wiceprezesa. W przypadku równej liczby głosów rozstrzyga głos prezesa, a w razie jego nieobecności wiceprezesa.
7. Zarząd działa na podstawie uchwalonego przez walne zgromadzenie regulaminu pracy.
8. Członkowie zarządu otrzymują diety, których wysokość określa walne zgromadzenie.
9. W posiedzeniach zarządu uczestniczą z głosem doradczym dyrektor biura Krajowej Izby i skarbnik Krajowej Izby.

Art. 61

1. Członkostwo w zarządzie wygasa:
 - 1) z chwilą śmierci;
 - 2) z chwilą zrzeczenia się członkostwa;
 - 3) z chwilą odwołania przez walne zgromadzenie.
2. Walne zgromadzenie może odwołać prezesa jedynie na wniosek co najmniej 1/4 statutowego składu zgromadzenia.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, wymaga formy pisemnej i uzasadnienia przyczyny odwołania oraz podlega zaopiniowaniu przez komisję rewizyjną.
4. Odwołanie prezesa następuje większością co najmniej 3/5 głosów statutowego składu zgromadzenia, w głosowaniu tajnym. Głosowanie w sprawie odwołania walne zgromadzenie przeprowadza po zapoznaniu się z opinią komisji rewizyjnej. Jeżeli wniosek o odwołanie prezesa nie uzyskał wymaganej większości głosów, kolejny wniosek o odwołanie może być zgłoszony nie wcześniej niż po upływie 6 miesięcy od poprzedniego głosowania.
5. Odwołanie prezesa albo złożenie przez niego rezygnacji jest, odpowiednio, równoznaczne z odwołaniem całego zarządu albo złożeniem rezygnacji przez cały zarząd.
6. W przypadku złożenia rezygnacji przez prezesa lub innego członka zarządu jej przyjęcie następuje zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia.
7. W przypadku rezygnacji prezesa walne zgromadzenie podejmuje uchwałę o przyjęciu rezygnacji całego zarządu zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia.
8. Niepodjęcie uchwały, o której mowa w ust. 7-8, jest równoznaczne z przyjęciem rezygnacji.
9. Walne zgromadzenie może na uzasadniony wniosek prezesa odwołać poszczególnych członków zarządu zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia, w głosowaniu tajnym.
10. W przypadku odwołania albo rezygnacji całego zarządu walne zgromadzenie dokonuje wyboru nowego zarządu w trybie, o którym mowa w art. 60 ust. 3-4, na tym samym posiedzeniu walnego zgromadzenia lub też na wniosek 1/4 statutowego składu zgromadzenia bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowego składu zgromadzenia, na kolejnym walnym zgromadzeniu.
11. W przypadku odwołania członka zarządu innego niż prezes, walne zgromadzenie dokonuje wyboru nowego członka zarządu na tym samym walnym zgromadzeniu w trybie, o którym mowa w art. 60 ust. 4.
12. Odwołany zarząd lub jego poszczególni członkowie pełnią dotychczasowe obowiązki do czasu wyboru nowego zarządu lub poszczególnych jego członków. Walne zgromadzenie może zwolnić członka zarządu z tego obowiązku.
13. Przepis ust. 12 stosuje się odpowiednio w przypadku złożenia rezygnacji.

14. Nieudzielenie przez walne zgromadzenie absolutorium z wykonania budżetu jest automatycznie wnioskiem o odwołanie prezesa i całego zarządu w trybie, o którym mowa w ust. 4-5.
15. Członkowie zarządu wybrani na podstawie ust. 10-11, pełnią swoje funkcje do końca kadencji organów Krajowej Izby.

Art. 62

Do zadań zarządu należą wszystkie sprawy niezastrzeżone niniejszą ustawą lub statutem dla innych organów Krajowej Izby, a w szczególności:

- 1) wykonywanie uchwał walnego zgromadzenia;
- 2) przygotowywanie projektu budżetu Krajowej Izby oraz projektów innych uchwał walnego zgromadzenia;
- 3) opracowywanie i przedkładanie walnemu zgromadzeniu rocznych sprawozdań o stanie gospodarki kraju;
- 4) opracowywanie i przedkładanie walnemu zgromadzeniu rocznych sprawozdań z działalności statutowej i finansowej Krajowej Izby;
- 5) gospodarowanie majątkiem Krajowej Izby;
- 6) wykonywanie budżetu Krajowej Izby;
- 7) powoływanie i odwoływanie na wniosek prezesa – dyrektora biura Krajowej Izby, jego zastępców oraz skarbnika jako głównego księgowego Krajowej Izby,
- 8) zarządzanie wyborów do walnych zgromadzeń izb.

Art. 63

Oświadczenia woli w zakresie praw i obowiązków oraz zobowiązań majątkowych Krajowej Izby składają dwaj członkowie zarząd, w tym prezes lub wiceprezes.

Art. 64

1. Prezes reprezentuje Krajową Izbę na zewnątrz, przewodniczy posiedzeniom walnego zgromadzenia oraz posiedzeniom zarządu. W przypadku nieobecności prezesa czynności te wykonuje wiceprezes.
2. Prezes kieruje pracą zarządu, w szczególności czuwa nad wykonaniem uchwał walnego zgromadzenia; nadzoruje działalność biura Krajowej Izby, kontroluje działalność Krajowej Izby pod względem zgodności z obowiązującymi przepisami prawa,

w szczególności niniejszej ustawy i statutem Izby; przygotowuje na posiedzenia walnego zgromadzenia i zarządu porządek obrad i projekty uchwał; podpisuje przyjęte uchwały.

3. Prezes przedstawia właściwym organom nadzoru uchwały organów Krajowej Izby w terminie 14 dni od dnia ich uchwalenia.

Art. 65

1. Sprawy indywidualne z zakresu administracji publicznej prowadzone są przez Krajową Izbę w trybie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. 2013, poz. 267 z późn. zm.)
2. Decyzje administracyjne w sprawach z zakresu, o którym mowa w ust. 1, wydaje prezes.
3. Prezes może upoważnić w formie pisemnej inne osoby do wydawania decyzji administracyjnych, o których mowa w ust. 2.
4. W postępowaniu administracyjnym organem wyższego stopnia jest samorządowe kolegium odwoławcze funkcjonujące w oparciu o ustawę z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz.U. 2001 Nr 79, poz. 856 z późn. zm.), chyba że ustawy szczególne stanowią inaczej.

Art. 66

1. Organy Krajowej Izby wykonują swoje zadania przy pomocy biura Krajowej Izby.
2. Biurem kieruje dyrektor, który w stosunku do pracowników biura wykonuje czynności z zakresu prawa pracy.
3. Przełożonym służbowym dyrektora biura jest prezes.

Art. 67

1. Dochody Krajowej Izby stanowią:
 - 1) udział w odpisie od wpływów uzyskanych z tytułu opodatkowania towarów i usług z każdej Izby;
 - 2) dochody z majątku Krajowej Izby;
 - 3) dochody z prowadzonej przez Krajową Izbę działalności gospodarczej;
 - 4) opłaty z tytułu usług świadczonych przez Krajową Izbę;
 - 5) darowizny, zapisy, dotacje i inne wpłaty;
 - 6) środki na realizację zadań zleconych przez administrację rządową i samorząd terytorialny;
 - 7) wpływy z oprocentowania rachunków bankowych i lokat.

5. Krajowa Izba prowadzi rachunkowość i sprawozdawczość finansową zgodnie z przepisami prawa.
6. Za prawidłową gospodarkę finansową odpowiada prezes Krajowej Izby.

Art. 68

Kontrolę gospodarki finansowej Krajowej Izby sprawuje właściwa terytorialnie regionalna izba obrachunkowa.

Rozdział 6

Postępowanie w zakresie zwalczania nieuczciwej konkurencji

Art. 69

1. Sąd izby przemysłowo-handlowej pełni funkcję sądu ochrony konkurencji i rozpoznaje czyny nieuczciwej konkurencji wskazane w ustawie z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. 1993 Nr 47, poz. 211 z późn. zm.).
2. Postępowanie wskazane w ust. 1 jest prowadzone na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. 1964 Nr 43, poz. 296 z późn. zm.) w składzie trzyosobowym.
3. Od orzeczeń sądu izby przemysłowo-handlowej przysługuje powództwo do sądu okręgowego według właściwości ogólnej w terminie dwóch tygodni od doręczenia orzeczenia.
4. Od orzeczeń sądu okręgowego przysługuje apelacja na zasadach ogólnych oraz skarga kasacyjna w przypadkach wskazanych w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. 1964 Nr 43, poz. 296 z późn. zm.).

Rozdział 7

Arbitraż gospodarczy

Art. 70

1. Sąd izby przemysłowo-handlowej pełni funkcję fakultatywnego arbitrażu gospodarczego dla przedsiębiorców zarówno będących członkami izb, jak i tych niebędących ich członkami.

2. W przypadku zapisu na sąd izby, właściwym do rozpoznania pozwu jest sąd pozwanego, chyba że w zapisie został wskazany sąd konkretnej izby.
3. Postępowanie wskazane w ust. 1 jest prowadzone na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. 1964 Nr 43, poz. 296 z późn. zm.).
4. Odwołanie od orzeczeń sądu izby do właściwego dla izby sądu okręgowego przysługuje w przypadkach wskazanych w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. 1964 Nr 43, poz. 296 z późn. zm.).

Rozdział 8

Nadzór nad działalnością izb

Art. 71

1. Nadzór nad działalnością izb sprawowany jest na podstawie kryterium zgodności z prawem.
2. Organami nadzoru są Minister i wojewoda, a w zakresie spraw finansowych – regionalna izba obrachunkowa.
3. Organy nadzoru mogą wkraczać w działalność izb tylko w przypadkach określonych ustawami.
4. Organy nadzoru mają prawo żądania informacji i danych, dotyczących organizacji i funkcjonowania izb, niezbędnych do wykonywania przysługujących im uprawnień nadzorczych.

Art. 72

1. Prezes izby obowiązany jest do przedłożenia wojewodzie uchwał walnego zgromadzenia w ciągu 7 dni od dnia ich podjęcia. Akty ustanawiające przepisy porządkowe prezes przekazuje w ciągu 7 dni od ich ustanowienia.
2. Prezes izby przedkłada regionalnej izbie obrachunkowej, na zasadach określonych w ust. 1, uchwałę budżetową, uchwałę w sprawie absolutorium oraz inne uchwały walnego zgromadzenia objęte zakresem nadzoru regionalnej izby obrachunkowej.

Art. 73

1. Uchwała lub zarządzenie organu izby sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia.
2. Organ nadzoru, wszczynając postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały lub zarządzenia albo w toku tego postępowania, może wstrzymać ich wykonanie.
3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do uchwały lub zarządzenia o zaskarżeniu rozstrzygnięcia nadzorczego do sądu administracyjnego.
4. Rozstrzygnięcie nadzorcze powinno zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne oraz pouczenie o dopuszczalności wniesienia skargi do sądu administracyjnego.
5. Rozstrzygnięcia organu nadzorczego podlegają zaskarżeniu do sądu administracyjnego z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od dnia ich doręczenia. Organem uprawnionym do zaskarżenia rozstrzygnięcia nadzorczego jest zarząd.
6. W przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa.
7. Przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

Art. 74

1. Stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały lub zarządzenia organu izby wstrzymuje ich wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do uchwały lub zarządzenia o zaskarżeniu rozstrzygnięcia nadzorczego do sądu administracyjnego.
3. W przypadku złożenia przez organ gminy skargi na rozstrzygnięcie nadzorcze, sąd administracyjny wyznacza rozprawę nie później niż w ciągu 30 dni od dnia wpłynięcia skargi do sądu.

Art. 75

1. Nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia organu izby po upływie jednego roku od dnia ich podjęcia, chyba że uchybiono obowiązkowi przedłożenia uchwały lub zarządzenia w terminie.
2. Jeżeli nie stwierdzono nieważności uchwały lub zarządzenia z powodu upływu terminu określonego w ust. 1, a istnieją przesłanki stwierdzenia nieważności, sąd administracyjny

orzeka o ich niezgodności z prawem. Uchwała lub zarządzenie tracą moc prawną z dniem orzeczenia o ich niezgodności z prawem. Przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego co do skutków takiego orzeczenia stosuje się odpowiednio.

Art. 76

1. W razie powtarzającego się naruszenia przez walne zgromadzenie Konstytucji, ustaw lub statutu, Minister może rozwiązać walne zgromadzenie izby. W przypadku rozwiązania walnego zgromadzenia izby Minister wyznacza osobę, która do czasu wyboru walnego zgromadzenia pełni jej funkcję. W tym przypadku pozostałe organy izby ulegają rozwiązaniu z mocy prawa.
2. Nowe wybory, o których mowa w ust. 1, muszą się odbyć w ciągu 6 miesięcy od czasu wyznaczenia osoby pełniącej funkcję walnego zgromadzenia. Kadencja powołanych w tym trybie organów trwa do końca 4-letniej kadencji organów powołanych w normalnym trybie wyborczym.
3. Jeżeli powtarzającego się naruszenia Konstytucji, ustaw lub statutu dopuszcza się zarząd izby, wojewoda wzywa zarząd izby do zaprzestania naruszeń, a jeżeli wezwanie to nie odnosi skutku – występuje z wnioskiem do Ministra o odwołanie zarządu. W przypadku odwołania zarządu Minister wyznacza osobę, która do czasu wyboru zarządu pełni jego funkcję.
4. Wybór nowego zarządu, o którym mowa w ust. 3, musi się odbyć na najbliższym walnym zgromadzeniu, które zwołuje Minister nie później niż w ciągu 3 miesięcy od wyznaczenia osoby pełniącej funkcję zarządu.

Art. 77

1. Każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ izby w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli w sprawie orzekał już sąd administracyjny i skargę oddalił.
3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się również w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnej.
4. W sprawie wezwania do usunięcia naruszenia stosuje się przepisy o terminach załatwiania spraw w postępowaniu administracyjnym.

Art. 78

Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do Krajowej Izby.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 79

W ustawie z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz.U. 1989 Nr 35, poz. 195 z późn. zm.) dokonuje się zmiany tytułu ustawy na „Ustawę o stowarzyszeniach gospodarczych” oraz wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Przedsiębiorcy mogą zrzeszać się w stowarzyszenia gospodarcze działające na podstawie niniejszej ustawy i statutów.”.

2) Art. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„Stowarzyszenie gospodarcze jest organizacją reprezentującą interesy gospodarcze zrzeszonych w niej przedsiębiorców, w szczególności wobec organów władzy publicznej.”.

3) Art. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Stowarzyszenia gospodarcze kształtują i upowszechniają zasady etyki w działalności gospodarczej, w szczególności opracowują i doskonalą normy rzetelnego postępowania w obrocie gospodarczym.”.

4) Art. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Stowarzyszenie gospodarcze jest uprawnione do wyrażania opinii o projektach rozwiązań odnoszących się do funkcjonowania gospodarki oraz może uczestniczyć, na zasadach określonych w odrębnych przepisach, w przygotowywaniu projektów aktów prawnych w tym zakresie.

2. Stowarzyszenie gospodarcze może dokonywać ocen wdrażania i funkcjonowania przepisów prawnych dotyczących prowadzenia działalności gospodarczej.”.

5) W art. 5 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Stowarzyszenie gospodarcze określa samodzielnie w statucie zadania w granicach właściwości określonej w art. 2-4.”.

W art. 5 ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje następujące brzmienie:

„Stowarzyszenie gospodarcze w szczególności może:”.

W art. 5 ust. 2 pkt 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Informować o funkcjonowaniu przedsiębiorców oraz wyrażać opinie o stanie rozwoju gospodarczego na obszarze działania stowarzyszenia”.

W art. 5 ust. 2a otrzymuje następujące brzmienie:

„Stowarzyszenie gospodarcze, utworzone przez grupy producentów rolnych i ich związki oraz przedsiębiorców prowadzących działalność przetwórczą lub handlową w zakresie produktów lub grupy produktów w rozumieniu przepisów o grupach producentów rolnych i ich związkach, powinno działać na rzecz dostosowywania produkcji, przetwórstwa i handlu do wymogów rynku, w szczególności w zakresie ilości i jakości produktów”.

W art. 5 dokonuje się uchylenia ust. 3.

6) Art. 6 otrzymuje następujące brzmienie:

Właściwe organy administracji państwowej udzielają stowarzyszeniom gospodarczym informacji niezbędnych do wykonywania ich zadań statutowych.

7) W art. 7 ust. 1, 1b, 2, 3, 4, 5 i 6 otrzymują następujące brzmienie:

Ust. 1 „1. Stowarzyszenie gospodarcze może być utworzone, jeżeli taką inicjatywę podejmie co najmniej 50 przedsiębiorców, zwanych dalej „założycielami”, na obszarze działania tworzonego stowarzyszenia obejmującym obszar województwa. W wypadku gdy terytorialny zakres działania stowarzyszenia będzie przekraczać obszar województwa, liczba założycieli powinna wynosić co najmniej 100.”.

Ust. 1b „1b. W razie utworzenia stowarzyszenia przez podmioty, o których mowa w art. 5 ust. 2a, liczba założycieli powinna wynosić odpowiednio 10 i 20.”.

Ust. 2 „2. W celu utworzenia stowarzyszenia gospodarczego założyciele uchwalają statut stowarzyszenia, potwierdzając jego przyjęcie przez złożenie na nim swoich podpisów.”.

Ust. 3 „3. Statut stowarzyszenia powinien określać w szczególności:

- 1) nazwę stowarzyszenia, siedzibę oraz zakres terytorialny działania stowarzyszenia;
- 2) podstawowe zadania stowarzyszenia oraz sposób i formy ich realizacji;
- 3) prawa i obowiązki członka stowarzyszenia;
- 4) sposób nabywania i utraty członkostwa stowarzyszenia;
- 5) organy stowarzyszenia i, z zastrzeżeniem ust. 5, zakres ich uprawnień, tryb ich wyboru i okres kadencji;
- 6) sposób ustalania wysokości składek i ich wpłaty oraz uzyskiwania innych środków finansowych na koszty utrzymania i działalności stowarzyszenia;
- 7) zasady dokonywania zmian statutu, rozwiązania stowarzyszenia i przeznaczenia jego majątku w razie likwidacji stowarzyszenia;
- 8) inne sprawy stosownie do potrzeb praktycznej działalności oraz wymagające określenia w statucie na podstawie niniejszej ustawy i innych przepisów prawa.”.

Ust. 4 „4. Statut stowarzyszenia nie może ograniczać uprawnień przedsiębiorców do zrzeszania się w stowarzyszeniu gospodarczym.”.

Ust. 5 „5. Z zastrzeżeniem ust. 6, najwyższą władzą stowarzyszenia gospodarczego jest walne zgromadzenie członków stowarzyszenia; członkowie stowarzyszenia niebędący osobami fizycznymi są reprezentowani w walnym zgromadzeniu stowarzyszenia przez swoich przedstawicieli.”.

Ust. 6 „6. Statut stowarzyszenia gospodarczego może przewidywać zamiast walnego zgromadzenia członków stowarzyszenia zgromadzenie delegatów lub zastąpienie walnego zgromadzenia członków stowarzyszenia zgromadzeniem delegatów, jeżeli liczba członków stowarzyszenia przekroczy określoną w statucie liczbę. W takich przypadkach statut powinien określać także tryb wyboru delegatów i czas trwania ich kadencji.”.

8) W art. 7¹ ust. 1 zdanie 1 i 2 otrzymują następujące brzmienie:

Ust. 1 „1. Stowarzyszenia gospodarcze mogą tworzyć terenowe jednostki organizacyjne posiadające osobowość prawną, zwane dalej „jednostkami organizacyjnymi”, jeżeli statut stowarzyszenia to przewiduje. W takim przypadku statut stowarzyszenia powinien ponadto określać:”.

Ust. 2 „2. Przez likwidację, o której mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się zakończenie bieżących interesów jednostki organizacyjnej, ściągnięcie wierzytelności i wykonanie zobowiązań. Majątek jednostki organizacyjnej pozostały po likwidacji przejmuje stowarzyszenie gospodarcze.”.

9) W art. 8 ust. 1 i 2 otrzymują następujące brzmienie:

„1. Stowarzyszenia gospodarcze oraz ich jednostki organizacyjne podlegają obowiązkowi wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego.

2. Stowarzyszenia gospodarcze oraz ich jednostki organizacyjne uzyskują osobowość prawną z chwilą wpisania do Krajowego Rejestru Sądowego.”.

10) Art. 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Stowarzyszenia gospodarcze mogą na zasadzie dobrowolności zrzeszać się w Krajowym Stowarzyszeniu Gospodarczym. W Krajowym Stowarzyszeniu Gospodarczym mogą zrzeszać się również organizacje gospodarcze i społeczne, których przedmiotem działania jest wspieranie rozwoju gospodarczego.

2. Krajowe Stowarzyszenie Gospodarcze reprezentuje wspólne interesy gospodarcze zrzeszonych członków.

3. Siedzibą Krajowego Stowarzyszenia Gospodarczego jest miasto stołeczne Warszawa.

4. Do utworzenia Krajowego Stowarzyszenia Gospodarczego, jego statutu i władz, a także do postępowania rejestrowego przepisy art. 7 ust. 2–5 i art. 8 stosuje się odpowiednio.”

11) Dokonuje się uchylenia artykułu 12 i 12¹.

12) Art. 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. W razie stwierdzenia, że działalność stowarzyszenia gospodarczego jest niezgodna z prawem lub statutem, minister właściwy ze względu na przedmiot działania stowarzyszenia lub wojewoda właściwy dla siedziby stowarzyszenia może wystąpić do właściwych organów stowarzyszenia o usunięcie tych nieprawidłowości w określonym terminie albo wystąpić do sądu o zastosowanie środków określonych w ust. 2.

2. Sąd na wniosek organu określonego w ust. 1 może:

- 1) udzielić upomnienia właściwym organom stowarzyszenia;
- 2) uchylić niezgodną z prawem lub statutem uchwałę organów stowarzyszenia;
- 3) rozwiązać stowarzyszenie, jeżeli jego działanie rażąco narusza prawo lub postanowienie statutu.

3. Stosowanie wobec stowarzyszenia gospodarczego środków określonych w ust. 2 należy do właściwego, ze względu na siedzibę stowarzyszenia, sądu rejestrowego.”.

13) Art. 14 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Majątek stowarzyszeń gospodarczych i jednostki organizacyjnej powstaje ze składek członkowskich, darowizn, spadków, zapisów, z własnej działalności oraz z dochodów z majątku tych podmiotów.

2. Stowarzyszenia gospodarcze, o których mowa w ust. 1, mogą prowadzić działalność gospodarczą na zasadach ogólnych. Dochód z działalności gospodarczej stowarzyszenia służy realizacji celów statutowych i nie może być przeznaczony do podziału między jej członków.

3. W razie rozwiązania stowarzyszeń, o których mowa w ust. 1, likwidator, powołany stosownie do ustaleń statutu, wykonuje postanowienia statutu dotyczące przeznaczenia majątku stowarzyszenia. W razie braku środków stowarzyszeń, koszty likwidacji pokrywa się ze środków ich członków.”.

14) W art. 15 uchyla się ust. 3.

Art. 80

W ustawie z 8 maja 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. 2013, poz. 594 z późn. zm.) dodaje się w art. 9 ust. 1a o następującym brzmieniu:

„1a. Gmina może zlecać wykonywanie zadań własnych, na podstawie porozumienia, izbie gospodarczej działającej na podstawie ustawy z dnia.....o izbach przemysłowo-handlowych (Dz.U.....) przekazując na ten cel wystarczające środki finansowe.”.

Art. 81

W ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 1991 roku Nr 95, poz. 425 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 22 ust 2 pkt 2a) otrzymuje następujące brzmienie:

„2a) podstawę programową kształcenia w zawodach, uwzględniając w szczególności ogólne cele i zadania kształcenia zawodowego, efekty kształcenia właściwe dla kwalifikacji wyodrębnionych w zawodach, efekty kształcenia wspólne dla wszystkich zawodów, efekty kształcenia wspólne dla zawodów w ramach obszaru kształcenia oraz możliwość uzyskania dodatkowych kwalifikacji w ramach obszaru kształcenia, po konsultacji z Krajową Izbą Przemysłowo-Handlową;”.

2) w art. 22a ust. 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„6. Dyrektor przedszkola lub szkoły, po zasięgnięciu opinii rady pedagogicznej, dopuszcza do użytku w danym przedszkolu lub danej szkole przedstawiony przez nauczyciela lub zespół nauczycieli program wychowania przedszkolnego lub programy nauczania, o których mowa w ust. 1 i 3. Przedstawiciele izby gospodarczej, na obszarze której działa szkoła prowadząca kształcenie zawodowe, mają prawo wziąć udział, z głosem doradczym, w posiedzeniach rady pedagogicznej opiniującej programy nauczania wskazane w ust. 3 i zapoznać się programami wskazanymi w ust. 3 na 14 dni przed posiedzeniem właściwej rady pedagogicznej.”.

Art. 82

W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie województwa (Dz.U. 1998 Nr 91, poz. 576 z późn. zm.) dodaje się w art. 8 ust. 1a o następującym brzmieniu:

„1a. Województwo może zlecać wykonywanie zadań własnych, na podstawie porozumienia, izbie przemysłowo-handlowej działającej na podstawie ustawy z dnia.....o przemysłowo-handlowych (Dz.U.....) przekazując na ten cel wystarczające środki finansowe.”.

Art. 83

W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie powiatowym (Dz.U. 1998 Nr 91, poz. 578 z późn. zm.) dodaje się w art. 6 ust. 1a o następującym brzmieniu:

„1a. Powiat może zlecać wykonywanie zadań własnych, na podstawie porozumienia, izbie przemysłowo-handlowej działającej na podstawie ustawy z dnia.....o izbach przemysłowo-handlowych (Dz.U.....) przekazując na ten cel wystarczające środki finansowe.”.

Art. 84

W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. 2015, poz. 584 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 22a. 1. Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa prowadzi pojedynczy punkt kontaktowy przy użyciu systemu teleinformatycznego i jest administratorem danych jego użytkowników w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2135 i 2281).

2) Uchyła się art. 22h.

3) W art. 23 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. CEIDG prowadzi w systemie teleinformatycznym Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa.”

4) Art. 26a otrzymuje następujące brzmienie:

„Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa może żądać od organu gminy udostępnienia dokumentów związanych z wnioskami o wpis do CEIDG złożonymi w sposób określony w art. 26 ust. 2.”

5) W art. 33a ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa doręcza pisma, przedsiębiorcy wpisanemu do CEIDG, wyłącznie na adres do doręczeń podany we wpisie do CEIDG.”

6) W art. 34 ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Przedsiębiorca podlega wykreśleniu z CEIDG z urzędu, w drodze decyzji administracyjnej Krajowej Izby Przemysłowo-Handlowej, w przypadku:”

W art. 34 ust. 3 i 4 otrzymują następujące brzmienie:

„3. Organy administracji rządowej, które posiadają informacje o utracie uprawnień, o których mowa w ust. 2 pkt 4, są obowiązane do przekazywania ich Krajowej Izbie Przemysłowo-Handlowej za pośrednictwem formularza dostępnego na stronie internetowej CEIDG, niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni roboczych od otrzymania informacji.

4. Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa na potrzeby prowadzonego postępowania korzysta z danych zawartych w rejestrze PESEL.”

7) W art. 35 ustępy 1-3 otrzymują następujące brzmienie:

„1. W przypadku, gdy wpis zawiera dane niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa wzywa przedsiębiorcę do dokonania odpowiedniej zmiany wpisu w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

1a. W przypadku powzięcia przez Krajową Izbę Przemysłowo-Handlową informacji o braku tytułu prawnego do nieruchomości wskazanej we wpisie do CEIDG, której adres określono zgodnie z art. 25 ust. 1 pkt 5, Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa wzywa przedsiębiorcę do przedstawienia tytułu prawnego do nieruchomości, o którym mowa w art. 16a ust. 1, lub dokonania odpowiedniej zmiany wpisu w tym zakresie, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

2. Jeżeli, mimo wezwania, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca nie dokona odpowiedniej zmiany swojego wpisu, Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa może wykreślić, w drodze decyzji administracyjnej, przedsiębiorcę z CEIDG.

2a. Jeżeli mimo wezwania, o którym mowa w ust. 1a, przedsiębiorca nie przedstawi tytułu prawnego do nieruchomości, o którym mowa w art. 16a ust. 1, lub nie dokona zmiany swojego wpisu w zakresie adresu, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 5, Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa wykreśla, w drodze decyzji administracyjnej, przedsiębiorcę z CEIDG.

2b. Na wniosek osoby, której dane adresowe zostały dopisane do CEIDG bez tytułu prawnego do nieruchomości, której adres dotyczy, po dokonaniu wykreślenia, o którym mowa w ust. 2a, dane te nie są publikowane w CEIDG.

3. Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa z urzędu, w formie postanowienia, sprostuje wpis zawierający oczywiste błędy, niezgodności z treścią wniosku przedsiębiorcy lub stanem faktycznym wynikającym z innych rejestrów publicznych.”.

8) Art. 36 otrzymuje następujące brzmienie:

„Art. 36. Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa jest obowiązana do przekazania drogą elektroniczną, niezwłocznie, nie później niż następnego dnia roboczego, informacji o wykreśleniu przedsiębiorcy z CEIDG oraz o sprostowaniu wpisu w CEIDG przedsiębiorcy, którego wpis dotyczy, właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego, do Głównego Urzędu Statystycznego, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego oraz do organów, o których mowa w art. 37 ust. 5.”.

9) W art. 36a w ust. 1 pkt 1) otrzymuje następujące brzmienie:

„1) Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa, w przypadku wykreślenia tego wpisu na podstawie art. 34 ust. 2 i 5 oraz art. 35 ust. 2 i 2a;”.

10) W art. 38 w ust. 2a pkt. 2) otrzymuje następujące brzmienie:

„2) potwierdzanie danych osobowych przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG, po uprzednim zawarciu z Krajową Izbą Przemysłowo-Handlową umowy określającej co najmniej zakres potwierdzanych danych i warunki techniczne ich potwierdzania.”.

11) W art. 38 w ust. 2a pkt. 4b) otrzymuje następujące brzmienie:

„4b. Przedsiębiorca może zwrócić się do Krajowej Izby Przemysłowo-Handlowej o potwierdzenie wydruku, o którym mowa w ust. 4 lub 4a, celem poświadczenia przez apostille.”.

12) W art. 39 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Dane CEIDG mogą być nieodpłatnie udostępniane, w sposób inny niż określony w art. 38 ust. 2, po uprzednim ustaleniu z Krajową Izbą Przemysłowo-Handlową warunków udostępniania tych danych.”.

Art. 85

W ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2015 roku poz. 1240 z późn. zm.) w art. 24 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Stronę pracodawców w Radzie reprezentują przedstawiciele reprezentatywnych organizacji pracodawców oraz przedstawiciele Krajowej Izby Przemysłowo-Handlowej w liczbie 3.”.

Rozdział 10

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 86

1. Minister w drodze rozporządzenia ustala termin pierwszych wyborów walnych zgromadzeń izb, wyznaczając ich datę na dzień wolny od pracy przypadający najpóźniej w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. W rozporządzeniu określa się również terminarz dokonywania poszczególnych czynności związanych z przeprowadzeniem wyborów.
2. Tryb przeprowadzenia wyborów, o których mowa w ust. 1, ustala Minister.
3. Okręgowe komisje wyborcze powołuje uchwałą Państwowa Komisja Wyborcza. Terenem działania okręgowej komisji wyborczej jest terytorium okręgu jednej izby. Na sekretarzy okręgowych komisji wyborczych powoływani są urzędnicy Krajowego Biura Wyborczego oraz jego delegatur. Okręgowe komisje wyborcze powołują obwodowe komisje wyborcze, po jednej na terenie każdej gminy. W przypadku miast powyżej 50 000 mieszkańców można powołać więcej niż jedną obwodową komisję wyborczą.
4. Okręgowe komisje wyborcze przekazują protokoły wyborcze do Państwowej Komisji Wyborczej, która ogłasza zbiorcze wyniki wyborów.
5. Wójt, burmistrz, prezydent miasta zapewnia obsługę i techniczno-materialne warunki pracy okręgowych i obwodowych komisji wyborczych, jako zadanie zlecone gminie.
6. Wydatki związane z przeprowadzeniem wyborów, w tym na zadania zlecone gminie, oraz środki materialno-finansowe na podjęcie działalności izb zapewnia Minister, w wysokości określonej w ustawie budżetowej na ten cel w danym roku.
7. Pierwsze posiedzenie zgromadzenia izby zwołuje Minister w terminie 30 dni od stwierdzenia przez Sąd Najwyższy ważności wyborów do izb. Obradom pierwszego posiedzenia przewodniczy senior izby, którym jest najstarsza wiekiem osoba wybrana do walnego zgromadzenia.

Art. 87

1. Powołuje się rządowego pełnomocnika do sprawy utworzenia samorządu gospodarczego działającego przy Ministrze na okres pięciu lat od momentu wejścia w życie ustawy.
2. Pełnomocnik realizuje w szczególności następujące zadania:

- 1) prowadzi akcję informacyjną mającą na celu upowszechnienie idei samorządu gospodarczego oraz reguł odnoszących się do jego zadań i organizacji;
- 2) opiniuje projekty aktów prawnych przygotowywanych w związku z wprowadzeniem w życie przepisów niniejszej ustawy;
- 3) wspiera merytorycznie tworzenie izb oraz Krajowej Izby Przemysłowo-Handlowej;
- 4) prowadzi analizy i badania odnoszące się do funkcjonowania izb i Krajowej Przemysłowo-Handlowej oraz przygotowuje rekomendacje zmian prawnych odnoszących się do funkcjonowania samorządu gospodarczego.

Art. 88

Krajowa Izba Gospodarcza działająca na podstawie ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz.U. 1989 Nr 35 poz. 195 z późn. zm.) zostaje włączona do Krajowej Izby Przemysłowo-Handlowej, która przejmuje wszelkie sprawy, zobowiązania i majątek dotychczasowej Krajowej Izby Gospodarczej.

Art. 89

Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa przejmuje obowiązki pojedynczego punktu kontaktowego oraz Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej funkcjonujących na podstawie ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. 2015, poz. 584 z późn. zm.) 1 rok po jej utworzeniu.

Art. 90

Niniejsza ustawa wchodzi w życie po roku od momentu jej ogłoszenia.

Wykaz okręgowych izb przemysłowo-handlowych

1. Izba Przemysłowo-Handlowa w Białej Podlaskiej
2. Izba Przemysłowo-Handlowa w Bielsku Białej
3. Izba Przemysłowo-Handlowa w Chełmie
4. Izba Przemysłowo-Handlowa w Ciechanowie
5. Izba Przemysłowo-Handlowa w Gdańsku
6. Izba Przemysłowo-Handlowa w Gorzowie Wielkopolskim
7. Izba Przemysłowo-Handlowa w Jeleniej Górze
8. Izba Przemysłowo-Handlowa w Katowicach
9. Izba Przemysłowo-Handlowa w Kielcach
10. Izba Przemysłowo-Handlowa w Koninie
11. Izba Przemysłowo-Handlowa w Koszalinie
12. Izba Przemysłowo-Handlowa w Krakowie
13. Izba Przemysłowo-Handlowa w Krośnie
14. Izba Przemysłowo-Handlowa w Legnicy
15. Izba Przemysłowo-Handlowa w Lublinie
16. Izba Przemysłowo-Handlowa w Łodzi
17. Izba Przemysłowo-Handlowa w Olsztynie
18. Izba Przemysłowo-Handlowa w Opolu
19. Izba Przemysłowo-Handlowa w Ostrołęce
20. Izba Przemysłowo-Handlowa w Pile
21. Izba Przemysłowo-Handlowa w Piotrkowie Trybunalskim
22. Izba Przemysłowo-Handlowa w Płocku
23. Izba Przemysłowo-Handlowa w Poznaniu
24. Izba Przemysłowo-Handlowa w Radomiu
25. Izba Przemysłowo-Handlowa w Rzeszowie
26. Izba Przemysłowo-Handlowa w Suwałkach
27. Izba Przemysłowo-Handlowa w Szczecinie
28. Izba Przemysłowo-Handlowa w Tarnobrzegu
29. Izba Przemysłowo-Handlowa w Białymstoku
30. Izba Przemysłowo-Handlowa w Bydgoszczy

31. Izba Przemysłowo-Handlowa w Częstochowie
32. Izba Przemysłowo-Handlowa w Elblągu
33. Izba Przemysłowo-Handlowa w Kaliszu
34. Izba Przemysłowo-Handlowa w Lesznie
35. Izba Przemysłowo-Handlowa w Łomży
36. Izba Przemysłowo-Handlowa w Nowym Sączu
37. Izba Przemysłowo-Handlowa w Przemyślu
38. Izba Przemysłowo-Handlowa w Siedlcach
39. Izba Przemysłowo-Handlowa w Sieradzu
40. Izba Przemysłowo-Handlowa w Skierniewicach
41. Izba Przemysłowo-Handlowa w Słupsku
42. Izba Przemysłowo-Handlowa w Tarnowie
43. Izba Przemysłowo-Handlowa w Toruniu
44. Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie
45. Izba Przemysłowo-Handlowa w Wałbrzychu
46. Izba Przemysłowo-Handlowa we Włocławku
47. Izba Przemysłowo-Handlowa we Wrocławiu
48. Izba Przemysłowo-Handlowa w Zamościu
49. Izba Przemysłowo-Handlowa w Zielonej Górze
50. Stołeczna Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie

Założenia do ustawy o izbach przemysłowo-handlowych

Uzasadnienie

W Polsce od ponad dwudziestu pięciu lat trwa dyskusja dotycząca potrzeby wyłonienia samorządowej reprezentacji interesów środowiska przedsiębiorców. Debata na ten temat jest tym istotniejsza, że rozwój idei samorządności stanowi jeden z kluczowych czynników demokratyzacji systemu politycznego.

W tym kontekście należy podkreślić, że samorząd nie jest pojęciem jednowymiarowym, odnoszącym się wyłącznie do stosunków terytorialnych. Bardzo ważną rolę w systemie reprezentowania interesów określonych grup obywateli odgrywa samorząd specjalny, który wyodrębnia się według innych kryteriów. W jego ramach wyróżnić możemy związki personalne, reprezentujące interesy osób wykonujących profesje zaufania publicznego oraz związki ekonomiczne, których zadaniem jest rzecznictwo interesów środowiska gospodarczego. Odpowiednio do zaprezentowanego powyżej podziału, w ramach samorządu specjalnego wyróżniamy samorząd zawodowy i szczególnie interesujący projektodawców ustawy samorząd gospodarczy.

Nie ulega wątpliwości, że samorząd gospodarczy powinien być traktowany jako związek publicznoprawny. Opierając się na tym założeniu należy zatem zdecydowanie wyłączyć z zakresu samorządu gospodarczego wszelką działalność, która ogranicza się jedynie do funkcji doradczych w sprawach publicznych lub też wyłącznie do reprezentowania partykularnych interesów wąskiej grupy przedsiębiorców. Mylenie podmiotów samorządowych, posiadających określone władztwo administracyjne, ze stowarzyszeniami funkcjonującymi w sferze gospodarki jest tendencją niepożądaną, wprowadzającą zamęt organizacyjny i kompetencyjny, co w efekcie może prowadzić do zdezawuowania idei samorządu gospodarczego. Trzeba sobie uświadomić, że potencjał samorządu gospodarczego tkwi w jego publicznoprawnym charakterze. Powinien on być zatem wyłanianą w demokratyczny sposób, powszechną i możliwie

apolityczną reprezentacją środowiska przedsiębiorców, będącą partnerem tak administracji rządowej, jak i samorządu terytorialnego.

W tym zakresie, w którym samorząd gospodarczy nie wykonuje jedynie wyraźnych poleceń ustawowych, ma on przyznane prawo do samodzielnego działania. Materialnie realizuje on zadania administracji państwowej, a zatem sprawuje władzę zwierzchnią, natomiast formalnie jest wyrazem decentralizacji, albowiem stanowi samodzielną, hierarchicznie niezależną organizację wyposażoną we władztwo administracyjne. Innymi słowy samorząd gospodarczy ma charakter nieterytorialnych, publicznoprawnych związków przymusowych, występujących jako związki ekonomiczne.

Obecnie obowiązujące w Polsce regulacje prawne nie zapewniają niestety izmom gospodarczym pozycji związków publicznoprawnych. Opierają się one na fakultatywnym charakterze więzi łączących przedsiębiorców, co jest główną przyczyną słabości rodzimego samorządu gospodarczego, a właściwie quasi-samorządu gospodarczego. Brak tego typu struktur w sferze instytucji publicznych jest głównym powodem ich marginalizowania przez władze rządowe i samorządowe, które nie widzą potrzeby czynienia jakichkolwiek koncesji na rzecz rozproszonego środowiska gospodarczego. W tym kontekście najbardziej racjonalnym rozwiązaniem wydaje się być utworzenie powszechnego samorządu gospodarczego, który zostanie włączony w system instytucji publicznych.

Ustawa o samorządzie gospodarczym stanowić będzie przełom w procesie organizowania się środowiska przedsiębiorców w Polsce. W demokratycznym ładzie politycznym sprzyjającym rozwojowi efektywnej i konkurencyjnej gospodarki rynkowej nie może zabraknąć organizacji, która w oparciu o demokratyczne struktury przedstawicielskie reprezentować będzie wobec rządu, administracji rządowej i samorządu terytorialnego oraz Sejmu i Senatu – interesy wszystkich podmiotów gospodarczych działających na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Instytucjami samorządu gospodarczego są przede wszystkim izby przemysłowo-handlowe, rzemieślnicze i rolnicze. Organizacje te mają określony przez ustawę zakres zadań, które wykonywane są samodzielnie i niezawisłe od innych podmiotów administracji publicznej. Zakres tych zadań jest miarą decentralizacji

administracji państwa w sferze gospodarczej; jest też wyrazem zaufania państwa do obligatoryjnie zorganizowanego w izbach czynnika obywatelskiego, a także przekonania, że jest on w sprawach gospodarki lokalnej bardziej kompetentny od urzędników administracji rządowej. Dzięki samorządowi gospodarczemu przemysłu i handlu społeczność przedsiębiorców ze zbiorowości indywidualnych, rozproszonych jednostek staje się zorganizowaną zbiorowością publicznoprawną, czyli wspólnotą samorządową, wyposażoną we władztwo administracyjne.

Tak zorganizowany samorząd gospodarczy podejmuje inicjatywy, które na stałe wpisane są w jego obszar działania i przyczynia się nie tylko do poprawy sytuacji indywidualnych podmiotów gospodarczych, ale realizuje cele rozwoju lokalnego i regionalnego, a także ma wpływ na politykę gospodarczą państwa. Wyrazem tej działalności jest dbałość samorządu o ład rynkowy, o rozwój przedsiębiorczości, systemu kształcenia i szkoleń, wsparcie dla innowacyjności i zarządzanie usługami publicznymi.

Jak już wspomniano, działające obecnie w Polsce izby gospodarcze pozostają związkami o charakterze prywatnym, co sprawia, że nie mogą być one traktowane jako organizacje samorządu gospodarczego. Podstawy prawne funkcjonowania izb gospodarczych zostały określone przede wszystkim w ustawie z 30 maja 1989 r. Paradoksalnie regulacja ta, mimo wielu wad wskazywanych przez większość środowiska przedsiębiorców, nadal obowiązuje sprawiając, że reprezentacja interesów sfer gospodarczych pozostawia wiele do życzenia.

Najpoważniejsze mankamenty tej ustawy to: 1) wprowadzenie zasady dobrowolnej przynależności do izb gospodarczych, 2) sposób powoływania izb gospodarczych w trybie inicjatywy założycielskiej samych zainteresowanych, a także 3) oparcie majątku izb gospodarczych na składkach członkowskich, darowiznach, spadkach, zapisach oraz dochodach z własnej działalności izby.

Trzeba jednoznacznie podkreślić, że takie uregulowanie podstaw działania izb gospodarczych w żadnym razie nie zapewnia im pozycji związków publicznoprawnych, które uzyskują podmiotowość z tytułu posiadania władzy i faktycznej mocy użycia przymusu zewnętrznego. W konsekwencji przedsiębiorcy pozbawieni są swojej reprezentacji, mimo że formalnie wiele organizacji zajmuje się

rzecznictwem interesów podmiotów gospodarczych. Można tu wymienić m.in. *organizacje pracodawców* oraz *izby branżowe*. Nie dezawuuując zasług wymienionych powyżej podmiotów w sferze reprezentowania interesów środowiska przedsiębiorców w naszym kraju, zważmy jednak, że nie mają one mandatu do występowania w interesie całego spektrum polskiej gospodarki. Z drugiej strony zwróćmy uwagę, że wskazane wyżej organizacje z dystansem odnoszą się do perspektywy utworzenia w naszym kraju powszechnego samorządu gospodarczego, słusznie obawiając się utraty własnych wpływów lub możliwości zarobkowania. Jest to bardzo niekorzystna sytuacja, kiedy stowarzyszenia gospodarcze starają się zawłaszczyć prawo do reprezentowania wszystkich przedsiębiorców, dezawuuując jednocześnie samorząd gospodarczy będący ustawowym przedstawicielem świata biznesu. Jak się zatem okazuje, dobro publiczne często nie wytrzymuje konkurencji z partykularnym interesem określonych grup nacisku czy elitarnych środowisk gospodarczych.

Projektodawcy prezentując tekst niniejszej ustawy odwołują się do dorobku prawnego i doświadczeń europejskiego samorządu gospodarczego, a przede wszystkim rozwiązań francuskich i niemieckich oraz naszych rodzimych osiągnięć sięgających okresu II Rzeczypospolitej. Niestety w tym kontekście jakość propozycji legislacyjnych, jakie pojawiały się po 1989 r. pozostawia wiele do życzenia. Powielają one większość błędów przywoływanej wyżej regulacji z 30 maja 1989 r. Trudno oprzeć się smutnej refleksji, że spowodowane to było albo niedostatecznym zrozumieniem ze strony klasy politycznej istoty samorządu gospodarczego, albo wynikiem przemyślanej taktyki, mającej na celu pełne kontrolowanie dostępu do decyzji o charakterze gospodarczym. Na tym tle wyróżnia się *Obywatelski projekt ustawy o izbach przemysłowo-handlowych* przygotowany w 2007 r. przez zespół kierowany przez prof. dr. hab. Stanisława Wykrętowicza. Była to wówczas pierwsza spójna propozycja legislacyjna, która traktowała izby przemysłowo-handlowe jako korporacje publicznoprawne o obligatoryjnym członkostwie. Projekt ten stanowił najważniejszy punkt odniesienia dla autorów niniejszej ustawy.

Historia polskiego samorządu gospodarczego

Początki samorządu gospodarczego na ziemiach polskich sięgają połowy XIX wieku. Wtedy to, szczególnie w zachodnich regionach kraju, rozpoczęto tworzenie instytucji samorządowych reprezentujących interesy sfer gospodarczych związanych z przemysłem i handlem. Proces ten przebiegał jednak nierównomiernie, co determinowane było przede wszystkim odnoszeniem się państw zaborczych do koncepcji decentralizacji stosunków gospodarczych. W 1850 roku powołano izby dla przemysłu i handlu we Lwowie, Krakowie oraz Brodach. Rok później rozpoczęła swoje funkcjonowanie największa w województwach zachodnich Izba Handlowa w Poznaniu. Do końca XIX wieku powstały jeszcze trzy izby, a mianowicie w Toruniu (1852), Bydgoszczy (1875) i Grudziądzu (1899).

Z kolei rozwój izb rolniczych związany był wyłącznie z obszarem zaboru pruskiego. Pierwszą instytucją samorządu rolniczego na ziemiach polskich była Izba Rolnicza w Poznaniu. Kluczowe znaczenie dla jej powstania miała pruska ustawa o izbach rolniczych z 30 czerwca 1894 r.

Ostatnimi organizacjami samorządu gospodarczego, które pojawiły się w XIX stuleciu były izby rzemieślnicze. Ich geneza, podobnie jak w przypadku samorządu rolniczego, dotyczy wyłącznie obszaru zaboru pruskiego. Podstawą prawną utworzenia izb była tzw. ustawa procederowa z 1869 r. w brzmieniu noweli z 26 lipca 1897 r. Pierwszymi tego typu organizacjami były Izby Rzemieślnicze w Poznaniu i Bydgoszczy, które rozpoczęły swoją działalność w kwietniu 1900 r.

Doświadczenia zaborcze zostały wykorzystane i twórczo rozwinięte przez polskiego prawodawcę w okresie II Rzeczypospolitej. Samorząd gospodarczy stanowił wówczas istotny element struktury administracyjnej państwa. Był on zatem pełnoprawnym partnerem władz rządowych oraz samorządu terytorialnego w kształtowaniu spraw gospodarczych. Organizacjami samorządu gospodarczego w II Rzeczypospolitej były izby przemysłowo-handlowe, izby rzemieślnicze oraz izby rolnicze. Ich funkcjonowanie zostało potwierdzone w Konstytucji RP z 17 marca 1921 r.

W artykule 68 stwierdzono między innymi, iż „obok samorządu terytorialnego osobna ustawa powoła samorząd gospodarczy dla poszczególnych dziedzin życia

gospodarczego, a mianowicie: izby rolnicze, handlowe, przemysłowe, rzemieślnicze, pracy najemnej i inne, połączone w Naczelną Izbę Gospodarczą Rzeczypospolitej, których współpracę z władzami państwowymi w kierowaniu życiem gospodarczym i w zakresie zamierzeń ustawodawczych określa ustawy”.

Jednak od powyższej deklaracji do jej pełnej realizacji upłynęło z górą 6 lat. W tym czasie izby samorządu gospodarczego działały głównie na obszarze byłego zaboru pruskiego i austriackiego. Szczególnie podatny grunt znalazły one w Wielkopolsce, gdzie funkcjonowały początkowo na podstawie aktów prawnych o charakterze regionalnym. Dopiero w latach 1927-1928 stworzono zręby samorządu gospodarczego, w oparciu o które na obszarze całej Polski rozpoczął się proces organizacji izb rzemieślniczych, przemysłowo-handlowych i rolniczych. Składały się na nie następujące regulacje prawne: rozporządzenie Prezydenta RP z 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym, które stanowiło podstawę do utworzenia izb rzemieślniczych, rozporządzenie Prezydenta RP z 15 lipca 1927 r. o izbach przemysłowo-handlowych oraz rozporządzenie Prezydenta RP z 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych.

Wyżej wymienione regulacje traktowały poszczególne izby jako instytucje samorządu gospodarczego i osoby publicznoprawne powołane w celu reprezentowania gospodarczych i zawodowych interesów zorganizowanych w korporacje środowisk.

Samorząd gospodarczy został wyraźnie wpisany w strukturę administracyjną państwa, czego ilustracją był zapis artykułu 72 konstytucji kwietniowej. Stwierdzono w nim, że administracja państwowa jest służbą publiczną sprawowaną przez: administrację rządową, samorząd terytorialny oraz samorząd gospodarczy.

Nie ulega wątpliwości, że doświadczenia samorządowe Polski międzywojennej są jak najbardziej godne uwagi i powinny inspirować tych wszystkich, którzy mają wpływ na kształt ustroju samorządu gospodarczego w naszym kraju.

W okresie wojny i okupacji polski samorząd gospodarczy został zlikwidowany. Do jego odbudowy przystąpiono w niekorzystnych dla idei decentralizacji uwarunkowaniach społeczno-politycznych Polski Ludowej. Tolerowane zaledwie przez komunistów instytucje samorządu gospodarczego funkcjonowały jednak przez kilka lat. Izby rolnicze rozwiązano w 1946 r., natomiast proces likwidacji izb

przemysłowo-handlowych rozpoczął się w 1950 r. Spośród wszystkich izb gospodarczych jedynie izby rzemieślnicze prowadziły swoją działalność przez cały okres Polski Ludowej. Koncesje poczynione przez nie na rzecz administracji partyjno-rządowej sprawiły jednak, że były one organizacjami w znacznej mierze fasadowymi, które trudno uznać za rzeczywisty samorząd gospodarczy.

Podstawowe założenia projektu ustawy

Podstawowym celem prezentowanej ustawy jest przede wszystkim uporządkowanie struktur samorządu gospodarczego w Polsce, a w istocie rzeczy utworzenie samorządu gospodarczego przemysłu i handlu jako związku o charakterze publicznoprawnym. Według oceny projektodawców, obecnie obowiązujące przepisy doprowadziły do zbyt dużego rozdrobnienia organizacyjnego świata biznesu. Ustawa w żadnym wypadku nie zmierza jednak do likwidacji tych struktur, a ma jedynie uporządkować system prawno-instytucjonalny w zakresie funkcjonowania reprezentacji środowiska społecznego przedsiębiorców.

Ustawa regulować ma wyłącznie działalność izb przemysłowo-handlowych. Nie będzie ona zatem ingerować w organizację samorządu gospodarczego rzemiosła, który opiera się na ustawie z 22 marca 1989 r. o rzemiosło, a także samorządu rolniczego, który został zorganizowany na mocy ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o izbach rolniczych. Uwaga ta dotyczy również samorządów zawodowych powołanych na bazie odrębnych aktów prawnych (adwokackiego, radców prawnych, lekarskiego, lekarsko-weterynaryjnego, notarialnego, pielęgniarek i położnych, aptekarskiego, biegłych rewidentów, doradców podatkowych, komorniczego, architektów, inżynierów budownictwa, rzeczników patentowych, psychologów, kuratorów sądowych, diagnostów laboratoryjnych oraz fizjoterapeutów).

Jak już podkreślono, fundamentem efektywnego funkcjonowania izb przemysłowo-handlowych jest ich publicznoprawny charakter, z którym wiąże się obowiązkowe członkostwem przedsiębiorców w izbach. Ma to zapewnić powszechność nowo tworzonych struktur oraz możliwość pełnej reprezentacji interesów środowiska gospodarczego, a także wyposażenie izb w kompetencje władcze w stosunku do ich członków.

Rozdział I ustawy reguluje kwestie zasadnicze dla proponowanej materii ustawowej, tj. powołanie dwuszczeblowej struktury izb przemysłowo-handlowych, na które składają się okręgowe izby przemysłowo-handlowe oraz Krajowa Izba Przemysłowo-Handlowa będące powszechnym samorządem gospodarczym. Izbom przyznano podmiotowość prawną, gdyż ta właściwość warunkuje możliwość jakiegokolwiek aktywności w obrocie prawnym.

Ze względu na mnogość różnego rodzaju stowarzyszeń posługujących się nazwą „izba”, a także mając na uwadze publicznoprawny charakter tworzonych związków (izb) nazwa ta zostaje zastrzeżona na wyłączność dla podmiotów kreowanych na podstawie niniejszej ustawy.

Przyjęta w art. 7 struktura podziału kraju na okręgowe izby przemysłowo-handlowe ma związek z potrzebą oparcia tych organizacji na zintegrowanych subregionach o zbliżonym charakterze gospodarczym. Proponowany podział nie prowadzi do nadmiernego rozdrobnienia struktur izb, ani też do ich zbytniego oddalenia od członków.

Uzupełnieniem dwuszczeblowej struktury izb jest powołanie rady regionalnej, jednakże wyłącznie, jako ciała o charakterze konsultacyjnym składającego się z przewodniczących zarządów izb z terenu danego województwa. Konieczność ta uzasadniona jest potrzebą uczestnictwa przedstawicieli izb w przygotowaniu dokumentów strategicznych na poziomie województwa. Jednocześnie nie ma potrzeby powoływania kolejnego szczebla samorządu gospodarczego.

W rozdziale 2 ustawy zostały uregulowane kwestie związane z działalnością izb okręgowych. Przede wszystkim wskazano na bardzo obszerny katalog zadań własnych izb, z których część ma charakter władczy, co w praktyce oznacza wyposażenie izb w kompetencje przynależne do tej pory innym organom administracji publicznej. Ponadto wyodrębniono grupę kompetencji o charakterze konsultacyjno-opiniotwórczym, a także podkreślono, że inne organy administracji publicznej mogą przekazywać na podstawie porozumień albo ustaw zadania własne izbom do ich realizowania.

Art. 16 umożliwia izbom prowadzenie działalności gospodarczej, jednakże z przeznaczeniem zysków tylko i wyłącznie na cele statutowe.

Art. 17 wskazuje zakres, jaki ma być regulowany w statucie każdej izby, z uwzględnieniem właściwości gospodarczo – społecznych danego okręgu.

Izby okręgowe zostają wyposażone w trzy organy; rolą walnego zgromadzenia jest przede wszystkim nakreślanie głównych kierunków działalności izby, zarządu realizacja bieżącej polityki izby, natomiast komisji rewizyjnej kontrola działalności izby. Taka struktura zapewni skuteczność i szybkość działań izby, co jest szczególnie istotne dla środowiska przedsiębiorców.

Ważną regulacją jest przekazanie władztwa administracyjnego prezesowi izby, co w praktyce oznacza, iż jest on organem właściwym w znaczeniu kodeksu postępowania administracyjnego do wydawania decyzji administracyjnych w zakresie spraw indywidualnych powierzonych do rozstrzygnięcia izbom.

Istotnym elementem wspierającym samorządność środowiska przedsiębiorców jest możliwość profesjonalnego i sprawnego rozstrzygnięcia sporów prawnych powstających w tym środowisku na gruncie relacji gospodarczych. Dlatego też w ramach izby zostają powołane sądy, które mają przede wszystkim dwa podstawowe zadania. Po pierwsze, pełnią rolę sądów polubownych, opcjonalnych dla przedsiębiorców. Po drugie, stanowią obligatoryjne sądy ochrony konkurencji, których działalność odnosi się do rozpoznawania w pierwszej instancji skarg dotyczących czynów nieuczciwej konkurencji. W pierwszym przypadku możliwość odwołania się do sądu powszechnego jest bardzo mocno ograniczona, co wynika z przepisów kodeksu postępowania cywilnego, który wskazuje tylko na wąskie przesłanki umożliwiające przeniesienie sporu rozstrzygniętego przez sąd polubowny do rozpoznania przez sąd powszechny. W drugim przypadku, gdy kognicja sądu jest obligatoryjna, istnieje możliwość wejścia na drogę normalnego postępowania sądowego, przy zachowaniu dwutygodniowego terminu od doręczenia orzeczenia do wniesienia pozwu.

W rozdziale 3 regulowane są kwestie wyborów do izb. Ustawa w rozdziale 2 zakłada wprowadzenie widełek co do liczebności walnych zgromadzeń poszczególnych izb od 40 do 80 radców. Umożliwi to dostosowanie składu zgromadzeń do specyfiki konkretnej izby wynikającej przede wszystkim z liczby przedsiębiorców działających na jej terenie oraz ich branż. Ustawa wskazuje

jednocześnie na grupy wyborcze w ramach których reprezentowane są poszczególne branże, tak aby zachować różnorodność i reprezentatywność walnego zgromadzenie izby (rozdział 3).

W ustawie nie wprowadzono cenzusu wieku różnicującego czynne i bierne prawo wyborcze. Kryterium w obu wymienionych wyżej przypadkach jest uzyskanie pełnoletniości i posiadanie pełni praw publicznych. Dodatkowo wybory będą przeprowadzane pod kontrolą Sądu Najwyższego, co ma zapewnić ich transparentność i uczciwość.

Podstawowym obwodem głosowania jest gmina, co umożliwi zapewnienie łatwego dostępu wyborcom do komisji wyborczej, a jednocześnie nie prowadzi do zbyt dużego rozdrobnienia komisji obwodowych, co skutkowałoby także podniesieniem kosztów przeprowadzenia wyborów.

Rozdział 4 odnosi się do gospodarki finansowej izb. Podstawowym dochodem izb jest odpis z wpływów uzyskanych z tytułu opodatkowania towarów i usług na obszarze działania izby w wysokości nie mniejszej niż 0,25%. Taka wysokość odpisu pozwoli izbom na prawidłowe realizowanie zadań publicznych. W tym miejscu należy zauważyć, iż rzeczywisty roczny koszt funkcjonowania izb w stosunku do obecnego stanu prawnego będzie znacznie niższy, gdyż jednocześnie z budżetu zostaną zdjęte wydatki na działania realizowane przez inne organy administracji publicznej, które to zadania będą przekazane izbom. Kontrola gospodarki finansowej izb została przekazana regionalnym izbom obrachunkowym, co zapewnia prawidłowe wydatkowanie środków publicznych.

W rozdziale 5 znajdują się uregulowania dotyczące Krajowej Izby Przemysłowo-Handlowej, czyli drugiego, ogólnokrajowego szczebla samorządu gospodarczego przedsiębiorców.

W celu uproszczenia sposobu powoływania członków przyjęto zasadę, iż w skład Krajowej Izby wchodzi prezesi izb okręgowych oraz po jednym przedstawicielu wybranym przez walne zgromadzenie izby. Krajowa Izba, podobnie jak izby okręgowe, otrzymuje kompetencje władcze i o charakterze konsultacyjno-opiniotwórczym. Dodatkowo przejmuje ona od ministra właściwego ds. gospodarki dwie kluczowe dla przedsiębiorców kompetencje, a mianowicie prowadzenie CEIDG

oraz pojedynczego punktu kontaktowego. Ważne jest także uprawnienie Krajowej Izby do opiniowania dokumentów przekazywanych rządowi polskiemu przez instytucje Unii Europejskiej. Ponadto Krajowa Izba przejmie dotychczasowe zadania Polskiej Izby Handlu Zagranicznego, co umożliwi kompleksowe wsparcie dla polskich przedsiębiorców na rynkach zagranicznych.

W rozdziałach 6 i 7 wskazano na skonkretyzowane kompetencje sądów działających przy izbach oraz konieczność stosowania przez wymienione sądy przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

W rozdziale 8 zostały zawarte regulacje dotyczące nadzoru nad działalnością okręgowych izb i Krajowej Izby. Zastosowane rozwiązania wzorowane są na przepisach określających nadzór nad samorządem terytorialnym, gdyż skuteczność tych rozwiązań została potwierdzona w wieloletniej praktyce. Jedynym kryterium kontroli działalności poszczególnych izb i Krajowej Izby jest legalność. W celu zachowania pełnej autonomii i niezależności izby i Krajowa Izba posiadają możliwość sądowej ochrony swoich prerogatyw.

Rozdział 9 zawiera zmiany w dotychczasowych przepisach obowiązujących, tak aby w sposób kompleksowy i niesprzeczny wprowadzić nowe regulacje do systemu prawnego. Podstawowe modyfikacje wynikają ze zmiany ustawy o izbach gospodarczych, które w obecnym kształcie mają zostać przekształcone w stowarzyszenia gospodarcze. Ważne zmiany objęły także ustawę o swobodzie działalności gospodarczej, w której jako odpowiedzialną za prowadzenie CEIDG oraz pojedynczego punktu kontaktowego wskazano Krajową Izbę.

Rozdział ostatni wprowadza przepisy przejściowe i końcowe. Ze względu na proces implementacji nowych rozwiązań wprowadzono roczne *vacatio legis*, tak aby struktury samorządowe i rządowe oraz sami przedsiębiorcy mogli przygotować się do wdrożenia nowych rozwiązań. Dodatkowo zostały wprowadzone przepisy o charakterze incydentalnym, regulujące tryb przeprowadzenia pierwszych wyborów do izb.

Prezentowana ustawa zakłada udział budżetu państwa w funkcjonowaniu izb na poziomie 0,25% udziału w dochodach z podatku od towarów i usług. Przy założeniu, że wpływy te wynoszą ok. 125 mld zł należy założyć, że dochody izb

wyniosą ok. 312,5 mln zł. Nie ulega jednak wątpliwości, że dzięki utworzeniu izb redukcji ulegną inne koszty funkcjonowania administracji publicznej, zarówno rządowej jak i samorządowej, co w ostatecznym rozrachunku może skutkować zmniejszeniem obciążeń budżetowych.

Projektowana ustawa nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Przedkładany projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.